

ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ

Γ' ΛΥΚΕΙΟΥ
ΒΙΒΛΙΟ ΜΑΘΗΤΗ

ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ
ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ

1^{ος} τόμος

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ

**ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ**

**ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ
Γ' ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ**

ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΜΑΘΗΤΗ

ΤΟΜΟΣ 1^{ος}

**ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ
ΔΙΔΑΚΤΙΚΩΝ ΒΙΒΛΙΩΝ
ΑΘΗΝΑ**

Συγγραφείς
Ρεγγίνα Κασιμάτη
Κοινωνιολόγος
Εκπαιδευτικός Β'/θμιας
Εκπαίδευσης

Στράτος Γεωργούλας
Επίκουρος Καθηγητής
Κοινωνιολογίας
Πανεπιστήμιο Αιγαίου

Μαρία Παπαϊωάννου
Δρ. Κοινωνιολόγος
Εκπαιδευτικός Β'/θμιας
Εκπαίδευσης

Ιωάννης Πράνταλος
Κοινωνιολόγος
Διδάκτορας Φιλοσοφίας

Μέλη Επιτροπής Κρίσης

Σωκράτης Κονιόρδος
Επίκουρος Καθηγητής Κοινωνιολο-
γίας, Πανεπιστήμιο Κρήτης

Χρήστος Πατσός
Διδάκτορας Κοινωνιολογίας, Εκπαι-
δευτικός Β'/θμιας Εκπαίδευσης

Σοφία Σταμάτη
Κοινωνιολόγος, Εκπαιδευτικός
Β'/θμιας Εκπαίδευσης

**Εποπτεία στο πλαίσιο του Παιδαγω-
γικού Ινστιτούτου**

Νικόλαος Πετρόπουλος
Σύμβουλος του Παιδαγωγικού Ινστι-
τούτου

Γλωσσική Επιμέλεια
Μαιρίτα Κλειδωνάρη Φιλολόγος

Φωτογραφική Επιμέλεια
Ευγενία Κουμάνταρη
Κοινωνιολόγος, Εκπαιδευτικός
Β'/θμιας Εκπαίδευσης

Προσαρμογή του βιβλίου για μαθη-
τές με μειωμένη όραση
Ομάδα Εργασίας Ινστιτούτου Εκ-
παιδευτικής Πολιτικής
Μετατροπή
Τζώρτζη Δήμητρα
Επιμέλεια
Σκούταρη Σπυριδούλα

ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Η συγγραφή του βιβλίου της κοινωνιολογίας έχει ως στόχο να συμβάλει στην κατανόηση της σύγχρονης κοινωνίας, να προβληματίσει τους μαθητές για όσα συμβαίνουν γύρω τους, κυρίως όμως να αναπτύξει την κριτική τους ικανότητα και να τους παροτρύνει να ενεργοποιηθούν ως αυριανοί πολίτες.

Στη συγγραφή του βιβλίου αυτού βοήθησαν πάρα πολλοί άνθρωποι με επισημάνσεις και σχόλια που ήταν καθοριστικά για την ολοκλήρωσή του. Θα θέλαμε να ευχαριστήσουμε ιδιαίτερα την κ. Μαρία Ν. Αντωνοπούλου, καθηγήτρια Κοινωνιολογίας στο Πάντειο Πανεπιστήμιο, για τις ουσιαστικές επισημάνσεις και τα σχόλιά της σε διάφορες

ενότητες του Βιβλίου του Μαθητή, τον κ. Γιάννη Πανούση, καθηγητή Εγκληματολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, για τις διευκρινίσεις του σχετικά με τις γενικές κατηγορίες των αδικημάτων, καθώς και τον ερευνητή του Εθνικού Κέντρου Κοινωνικών Ερευνών κ. Διονύσιο Μπαλούρδο για τα πολύτιμα στοιχεία που μας παρείχε σχετικά με τον πληθυσμό και τη φτώχεια.

Ευχαριστούμε όλους τους φορείς, δημόσιους και ιδιωτικούς, καθώς και τα μεμονωμένα άτομα που μας βοήθησαν στη συγκέντρωση και την επεξεργασία εποπτικού υλικού (π.χ. φωτογραφίες, διαγράμματα, στατιστικούς πίνακες κ.ά.) για το διδακτικό πακέτο. Τα στοιχεία τους μνημονεύονται στις επιμέρους ενότητες του Βιβλίου του Μαθητή και του Τ.Ε.Ε.Μ.

Ευχαριστούμε, επίσης, την εκπαιδευτικό κ. Ειρήνη Σπάνθη για την πολύτιμη βοήθειά της στην ηλεκτρονική επεξεργασία των κειμένων πριν από την τελική τους κρίση, καθώς και τον κ. Χάρη Χαμηλοθώρη για την απρόσκοπτη πρόσβαση που μας εξασφάλισε σε φωτογραφικά αρχεία εφημερίδων.

Το διδακτικό πακέτο κοινωνιολογίας περιλαμβάνει:

- το Βιβλίο του Μαθητή,**
- το Τετράδιο Εργασίας και Έρευνας του Μαθητή (Τ.Ε.Ε.Μ.) καθώς και**
- το Βιβλίο του Καθηγητή.**

Το Τ.Ε.Ε.Μ. περιλαμβάνει ιδέες για σχέδια εργασίας, ασκήσεις και

ερωτήσεις διάφορων τύπων, καθώς επίσης και παραδείγματα εφαρμογής, που θεωρούμε ότι θα βοηθήσουν στην εμπέδωση βασικών εννοιών οι οποίες περιλαμβάνονται στο παρόν εγχειρίδιο κοινωνιολογίας.

Το Βιβλίο του Καθηγητή εμπειρείχει οδηγίες προς τους διδάσκοντες και περισσότερο εξειδικευμένες πληροφορίες σχετικά με τις θεωρίες και τις μεθόδους της κοινωνιολογίας, οι οποίες πιστεύουμε ότι θα συνδράμουν το διδακτικό τους έργο.

Αγαπητοί μαθητές και μαθήτριες, ελπίζουμε το παρόν βιβλίο να πετύχει τους στόχους του, δηλαδή να συμβάλει στην ευρύτερη καλλιέργειά σας και στη μετέπειτα επαγγελματική και κοινωνική σας δια-

δρομή.

Οι Συγγραφείς

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΟΓΙΑ

- Γέννηση της κοινωνιολογίας
- Εφαρμογή της «κοινωνιολογικής φαντασίας»
- Θεμελιωτές της κοινωνιολογίας (Κοντ, Μαρξ, Ντυρκέμ, Βέμπερ)
- Η κοινωνιολογία στην Ελλάδα
- Χρησιμότητα της κοινωνιολογίας

Εισαγωγή

Στο κεφάλαιο αυτό θα περιγράψουμε τις συνθήκες μέσα στις οποίες γεννήθηκε η επιστήμη της κοινωνιολογίας και τον τρόπο με τον οποίο καθορίστηκε το αντικείμενο της. Θα αναφέρουμε ποιοι είναι οι θεμελιωτές της και θα δείξουμε ποια είναι η χρησιμότητα της επιστήμης αυτής στη σύγχρονη κοινωνία.

1.1. Η γέννηση της κοινωνιολογίας

Η κοινωνιολογία γεννήθηκε στη Δυτική Ευρώπη πριν από 150 χρό-

νια. Υπήρχαν συγκεκριμένες αιτίες για αυτό, οι οποίες σχετίζονται με δύο επαναστάσεις: τη Γαλλική Επανάσταση (1789) και τη βιομηχανική επανάσταση στην Αγγλία κατά το 18ο αιώνα, γεγονότα που προκάλεσαν βαθιές αλλαγές στη ζωή των ανθρώπων. Μερικές από τις αλλαγές που συγκλόνισαν την ευρωπαϊκή κοινωνική πραγματικότητα της εποχής εκείνης ήταν η εισαγωγή της μηχανής στους χώρους δουλειάς, η ανάπτυξη του σιδηροδρομικού δικτύου, η έξοδος των αγροτών από την ύπαιθρο, η εμφάνιση της εργατικής τάξης, η συγκέντρωση μεγάλου αριθμού ανθρώπων στις πόλεις.

Οι αλλαγές που συντελούνται την περίοδο αυτή προκαλούν στον κόσμο μεγάλη ανασφάλεια και ανησυχία, αφού διαλύονται οι παραδο-

σιακοί κοινωνικοί δεσμοί, επηρεάζονται οι λειτουργίες της οικογένειας, δημιουργούνται νέες τεχνικές παραγωγής και αναδύονται νέες κοινωνικές τάξεις. Εμφανίζονται νέα ήθη και μαζί προβλήματα δυσεπίλυτα. Έτσι, ο ενοχλητικός ζητιάνος της προβιομηχανικής κοινωνίας, που ζούσε σε άσυλα εγκλεισμού, δίνει τη θέση του στο σύγχρονο φτωχό, που εξαναγκάζεται να δουλέψει, αφού θεσπίζεται νόμος που απαγορεύει την επαιτεία.

Οι πολιτικοί της εποχής εκείνης ξεκινούν μια προσπάθεια να θεραπεύσουν αυτά που αποκαλούν κοινωνικά προβλήματα και να ελέγξουν καλύτερα την κοινωνία, η οποία έμοιαζε να ξεφεύγει από τα καθορισμένα μέτρα. Έτσι ορίζουν επιτροπές που κάνουν επιτόπιες παρατηρήσεις και έρευνες, όπως αυ-

τές των Επιθεωρητών Εργασίας στη Βρετανία, στις οποίες περιγράφονται η ζωή και οι συνθήκες εργασίας της νεοεμφανιζόμενης εργατικής τάξης.

Από την άλλη πλευρά, πολλοί στοχαστές ξαφνιάστηκαν από αυτές τις αλλαγές και άρχισαν να ασχολούνται με την επιστημονική διερεύνηση των κοινωνικών μετασχηματισμών και των αιτίων τους. Αυτό είναι το κοινωνικοιστορικό περιβάλλον μέσα στο οποίο γεννήθηκε η κοινωνιολογία.

Εικ.1.1 Εισαγωγή της μηχανής στους χώρους δουλειάς (P. Boulanger, *Memoires du savon de Marseille*, Ed. de l'équinoxe, 1994).

Εικ.1.2 Βασίλη, σύμβολο της μισητής βασιλικής εξουσίας που κατάρληφθηκε από τις επαναστατικές δυνάμεις τον Ιούλιο του 1789 στο Παρίσι. (Εγκυκλοπαίδεια Grand Larousse, ενότητα I: Άνθρωπος Κοινωνία. εκδ. Ελληνικά Γράμματα, 2001).

1.1.1 Αντικείμενο της κοινωνιολογίας

Η κοινωνιολογία ερευνά την ανθρώπινη συμπεριφορά όπως αυτή εκδηλώνεται στο πλαίσιο μιας ομάδας και πάντα σε σχέση με άλλα άτομα και με άλλες ομάδες. Είναι μοναδική επιστήμη, γιατί δεν εστιάζει στο άτομο, αλλά ασχολείται με το κοινωνικό σύνολο και συνεπώς επικεντρώνεται στις κοινωνικές σχέσεις του ατόμου και των ομάδων των σύγχρονων κοινωνιών.

Μερικά από τα ερωτήματα που απασχολούν την κοινωνιολογία είναι τα εξής:

Γιατί οι συνθήκες της ζωής μας είναι τόσο διαφορετικές από αυτές των γονιών ή των παππούδων μας; Προς ποια κατεύθυνση θα κινηθούν οι μεταβολές στο μέλλον; Πώς επιδρούν οι μεταβολές αυτές στη συναισθηματική ή την επαγγελματική ζωή μας; Τι σημαίνει βιομηχανική κοινωνία; Τι είναι η αστικοποίηση και πώς επηρεάζει τις οικογενειακές σχέσεις; Ποιοι λόγοι οδήγησαν την πολιτεία στη δημιουργία σχολείων και ποια είναι η σχέση της εκπαίδευσης με την κοινωνική ανέλιξη των ασθενέστερων οικονομικά τάξεων; Γιατί υπάρχει φτώχεια στον κόσμο, ποια είναι τα αίτιά της και ποιες οι συνέπειές της για την υγεία και την εκπαίδευση;

Γιατί υπάρχουν προκαταλήψεις, συγκρούσεις, πόλεμοι και ποια είναι η σχέση τους με πολιτικά και οικονομικά συμφέροντα; Πώς γεννήθηκε το κράτος στο δυτικό κόσμο; Τι είναι εξουσία, ποιος την ενσαρκώνει και ποια είναι η σχέση της με την οικονομία; Γιατί τα ποσοστά συμμετοχής των γυναικών στην πολιτική είναι χαμηλά; Πώς επιδρούν η παγκοσμιοποίηση και οι νέες τεχνολογίες στις κοινωνικές σχέσεις και τον τρόπο ζωής;

Τα ερωτήματα αυτά, αλλά και πολλά άλλα, όπως θα δούμε στη συνέχεια, αποτελούν το βασικό προβληματισμό της κοινωνιολογικής επιστήμης. Λόγω της φύσεως των ζητημάτων που την απασχολούν καταλαβαίνουμε ότι η επιστήμη αυτή έχει να παίξει ένα σημαντικό ρόλο στο σύγχρονο υλικό και

πνευματικό πολιτισμό. Η κοινωνιολογία λοιπόν έχει ως αντικείμενο μελέτης τα κοινωνικά φαινόμενα, τη δράση των κοινωνικών ομάδων, τις σχέσεις μεταξύ ατόμου και ομάδων, τις σχέσεις μεταξύ κοινωνικών ομάδων, τις κοινωνικές διαδικασίες και ειδικότερα το μετασχηματισμό των κοινωνιών.

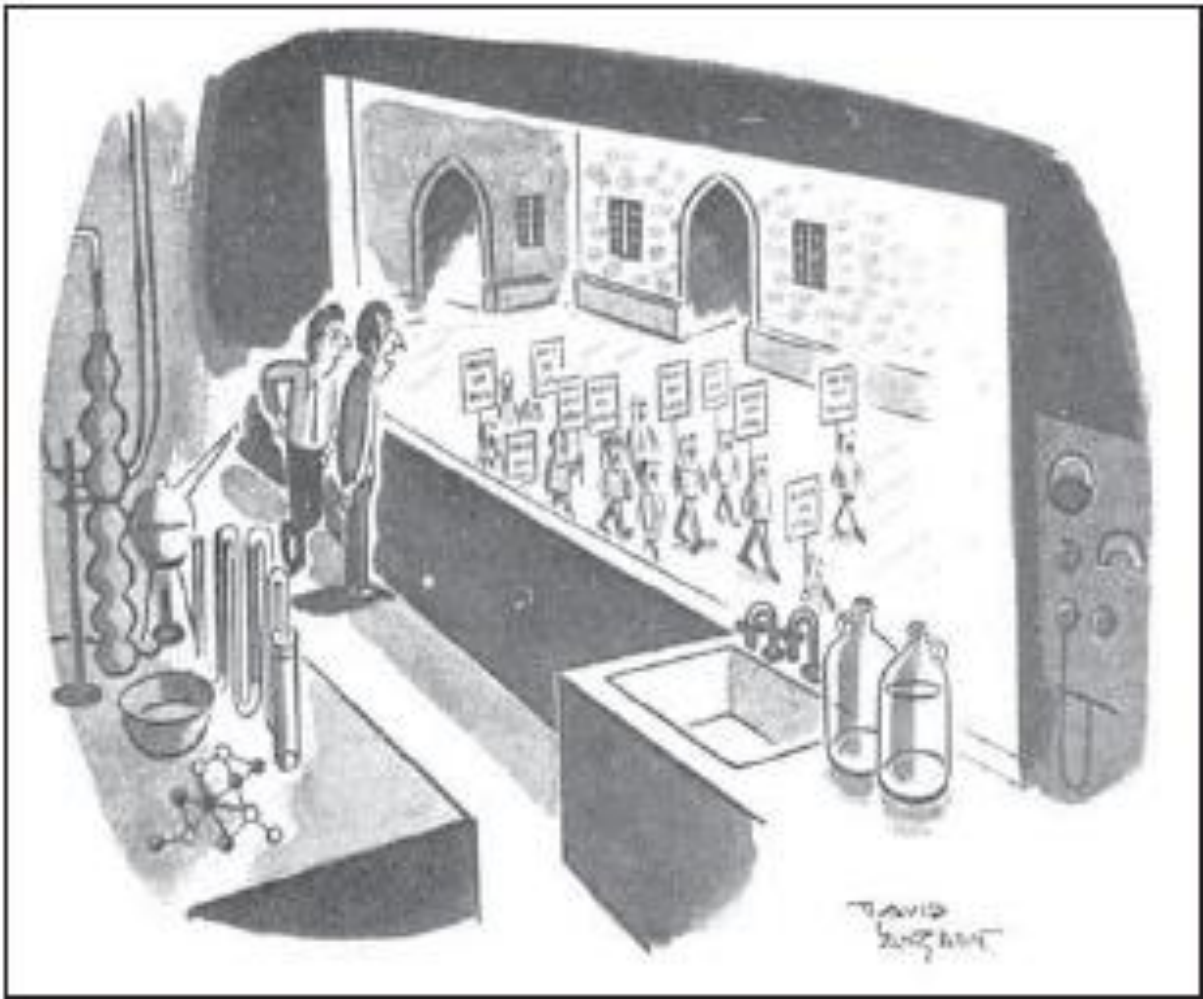
Ο κοινωνιολόγος Α. Γκίντενς (2002:50), προκειμένου να περιγράψει το αντικείμενο της κοινωνιολογίας, επιστρατεύει ένα παράδειγμα που καθορίζει τη ζωή των ανθρώπων. Το ερώτημα που θέτει είναι «ποια είναι η σχέση του έρωτα με το γάμο». Ο έρωτας εκφράζει μια αμοιβαία έλξη που αισθάνονται δύο άνθρωποι μεταξύ τους. Αν και στις μέρες μας δεν πιστεύουμε ότι ο έρωτας μπορεί να διαρκέσει για πά-

ντα, εντούτοις πιστεύουμε ότι είναι σχεδόν πανανθρώπινο συναίσθημα.

Ιστορικές μελέτες έδειξαν ότι στην Ευρώπη του Μεσαίωνα σχεδόν κανείς δεν παντρευόταν από έρωτα και συνεπώς ο έρωτας δεν ήταν μια εμπειρία που είχαν ζήσει οι περισσότεροι άνθρωποι ούτε συνδεόταν αναγκαστικά με το γάμο. Υπήρχε μάλιστα και γνωμικό της εποχής που έδειχνε τις σχετικές αντιλήψεις: «είναι μοιχεία να αγαπάς τη γυναίκα σου ερωτικά». Ο γάμος την εποχή εκείνη είχε καθαρά πρακτικούς σκοπούς: οι άνθρωποι παντρεύονταν για να παραμείνει η παρουσία στην οικογένεια. Μετά το γάμο έρχονταν πιο κοντά και γίνονταν στενοί σύντροφοι. Αυτό γινόταν πάντα μετά το γάμο και ποτέ πριν. Οι σεξουαλικές σχέσεις πριν

από το γάμο ή μέσα σ' αυτόν δεν είχαν σχέση με αυτό που σήμερα αποκαλούμε έρωτα.

Σήμερα οι αντιλήψεις και η στάση απέναντι στον έρωτα έχουν αλλάξει. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι όσον αφορά τον έρωτα ισχύει ακριβώς το αντίθετο με αυτό που μόλις περιγράψαμε. Αυτή η αλλαγή δείχνει ότι ο έρωτας και η σχέση του με το γάμο δεν μπορούν να νοηθούν ως ένα φυσικό κομμάτι της ανθρώπινης ζωής. Διαμορφώθηκαν μέσα από σύνθετες ιστορικές και κοινωνικές διαδικασίες. Αυτές τις διαδικασίες μελετά η κοινωνιολογία.

Εικ.1.3 «Καλά την έχουνε οι κοινω-
νιολόγοι, γι' αυτούς οι διαδηλώσεις
θεωρούνται πρακτική εξάσκηση!»
(Ιμόγκεν Ζέγκερ, Εισαγωγή στην
κοινωνιολογία: θεωρία, μέθοδος,
πρακτική, εκδ. Μπουκουμάνη, 1977).

Εικ.1.4 Ο έρωτας είναι προϋπόθεση για το γάμο; «Φιλί» του Ροντέν. (Rodin, Chene Hachette, 1988).

1.2. Κοινωνιολογική θεώρηση

Η κοινωνιολογική θεώρηση ή οπτική μάς καθιστά ικανούς να αναπτύξουμε την «κοινωνιολογική φαντασία». Η «κοινωνιολογική φαντασία» είναι ένας όρος που χρησιμοποιήθηκε από τον Αμερικανό κοινωνιολόγο Τ. Ρ. Μιλς και σημαίνει την ικανότητα των ατόμων να συνδέουν αυτό που συμβαίνει στην προσωπική τους ζωή με τα ιστορικά και κοινωνικά γεγονότα. Αυτή η σύνδεση γίνεται εφικτή, όταν μπορέσουμε να σκεφτούμε τον εαυτό μας από κάποια απόσταση, όταν τον παρατηρήσουμε έξω από την καθημερινή μας ρουτίνα.

1.2.1 Ένα παράδειγμα εφαρμογής της «κοινωνιολογικής φαντασίας»

Ας υποθέσουμε ότι κάποιος μέσα στην οικογένειά μας είναι άνεργος ή ότι ο μεγαλύτερος αδελφός μας απέτυχε στις εισαγωγικές εξετάσεις στο πανεπιστήμιο. Σε αυτά που συμβαίνουν στη ζωή μας προσπαθούμε να δώσουμε μια εξήγηση, μια ερμηνεία. Συνήθως καταφεύγουμε αβασάνιστα σε ερμηνείες κοινότοπες ή ψάχνουμε κάποιον άλλο για να επιρρίψουμε τις ευθύνες γι' αυτά που μας συμβαίνουν, αναζητούμε δηλαδή αποδιοπομπαίους τράγους*: «Είμαι άνεργος και δε βρίσκω δουλειά εξαιτίας όλων αυτών των μεταναστών που βρίσκονται στη πατρίδα μου». Από τη στιγμή που αρχίζουμε να σκεφτόμαστε

γύρω από ένα θέμα που μας απασχολεί προσωπικά (είτε απασχολεί κά-ποιο φίλο ή κάποιο μέλος της οικογένειάς μας), έχουμε αρχίσει να σκεφτόμαστε θεωρητικά.

«Η θεωρία συνιστά απόπειρα να εξηγήσουμε την καθημερινή μας εμπειρία με όρους που δε μας είναι όσο οικείοι, ανεξάρτητα από το αν πρόκειται για τις πράξεις άλλων ανθρώπων ή για τις εμπειρίες μας από το παρελθόν ή για καταπιεσμένα συναισθήματα μας» (I. Craib, 2000:18).

Συζητώντας το θέμα με άλλους φίλους ή με συγγενικά πρόσωπα μπορούμε να συσχετίσουμε την ανεργία με κάποια επαγγέλματα ή με κάποιες ηλικίες. Ίσως ακόμη συνειδητοποιήσουμε ότι χρειάζεται να αποκτήσουμε περισσότερες γνώσεις ή δεξιότητες για να βρούμε δουλειά.

Μπορούμε επίσης να αναρωτηθούμε τι συμβαίνει στον υπόλοιπο κόσμο για παράδειγμα, να συνδέσουμε την ανεργία με το ευρύτερο ευρωπαϊκό κοινωνικοοικονομικό πλαίσιο. Η σύνδεση αυτή όμως δε σχετίζεται άμεσα με την προσωπική μας εμπειρία, δηλαδή δεν μπορεί να διαπιστωθεί άμεσα. Εκείνο που έχει σημασία είναι ότι στην προσπάθειά μας να κατανοήσουμε τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε στηρίζομαστε σε έννοιες που δεν έχουν άμεση σχέση μόνο με τη δική μας περίπτωση. Αξιοποιούμε λοιπόν την κοινωνική θεωρία, για να εξηγήσουμε και να κατανοήσουμε μια εμπειρία μας με βάση άλλες εμπειρίες, αλλά και γενικές ιδέες για τον κόσμο γύρω μας. Έτσι συνδέουμε την κοινωνική θεωρία με τη βιωματική εμπειρία.

Όμως υπάρχουν διαφορές ανάμεσα στην κοινωνική θεωρία και την καθημερινή θεωρητική σκέψη:

- Η πρώτη διαφορά είναι ότι η κοινωνική θεωρία φιλοδοξεί να είναι πιο συστηματική σε ό,τι αφορά την εμπειρία, αλλά και τις ιδέες. Η συστηματοποίηση υπόκειται στους κανόνες της λογικής: δηλαδή οι ιδέες σε μία θεωρία πρέπει να απορρέουν η μία από την άλλη και όχι να αναιρούν η μία την άλλη. Πρέπει να έχουν σχέσεις λογικής ακολουθίας.**

- Η δεύτερη διαφορά αφορά τα λεγόμενα «δευτερογενή» προβλήματα, που εμφανίζονται κατά τη διαδικασία της λογικής διάταξης των ιδεών της κοινωνικής θεωρίας και τα οποία εκτιμούμε ότι συνδέονται με το φαινόμενο που προσπαθούμε να εξηγήσουμε. Για παρά-**

δειγμα, για να μελετήσουμε το φαινόμενο της ανεργίας, θα πρέπει να εξετάσουμε το θέμα της αγοράς εργασίας και των επαγγελματιών που έχουν ζήτηση, την κατάρτιση που πιθανώς απαιτείται για την άσκηση αυτών των επαγγελματιών και τέλος τη σχετική εκπαίδευση και τα ιδρύματα όπου αυτή παρέχεται.

- Η τρίτη διαφορά σχετίζεται με το γεγονός ότι στη θεωρητική προσέγγιση ενός θέματος δεν είναι απαραίτητη η βιωματική σχέση με αυτό ή η άμεση εμπειρία. Δεν πιστεύουμε μόνο ό,τι βλέπουμε με τα μάτια μας. Αν πράγματι συνέβαινε αυτό τότε κανείς δε θα δεχόταν, λόγου χάριν, ότι η γη είναι στρογγυλή (για να δανειστούμε ένα παράδειγμα από το φυσικό κόσμο).**

• Η τέταρτη διαφορά είναι ότι η κοινωνική θεωρία έρχεται συχνά να ανατρέψει αυτά που ισχυρίζεται μια απλοποιημένη και συχνά μη ορθολογική κατανόηση της πραγματικότητας.

Τι σημαίνει όμως απλοποιημένη και μη ορθολογική κατανόηση της πραγματικότητας; Παραθέτουμε ένα ενδεικτικό παράδειγμα από απόσπασμα εφημερίδας: «Οι μελέτες έδειξαν ότι η νεανική παραβατικότητα αυξάνεται όσο μειώνεται ο εκκλησιασμός των νέων». Με μια πρώτη ματιά μπορεί να μας φανεί σωστό ως συμπέρασμα. Είναι όμως έτσι;

Αν υποθέσουμε ότι η έλλειψη συχνού εκκλησιασμού είναι η αιτία της εγκληματικότητας, τότε κάνουμε ένα σοβαρό λάθος. Οι έρευνες ενδεχομένως να δείχνουν ότι η παραβα-

TIKÓTHHTA αυξάνεται όσο η επαφή με την εκκλησία μειώνεται, η μείωση όμως αυτή οφείλεται σε έναν τρίτο παράγοντα, που είναι η ηλικία. Με άλλα λόγια, είναι οι μεγαλύτεροι σε ηλικία έφηβοι που πηγαίνουν στην εκκλησία λιγότερο συχνά και είναι περισσότερο επιρρεπείς σε παραβάσεις. Αυτό επομένως που φαίνεται να υπάρχει ως (αιτιώδης) σχέση ανάμεσα στον εκκλησιασμό και την παραβατικότητα εξηγείται από έναν τρίτο παράγοντα, την ηλικία, ο οποίος επηρεάζει άμεσα τους δύο προηγούμενους παράγοντες (εκκλησιασμός και παραβατικότητα). Αυτή η αναζήτηση και διατύπωση υποθέσεων είναι η πιο ενδιαφέρουσα πλευρά της κοινωνιολογίας.

Η αμφισβήτηση για τη συμβατική γνώση, δηλαδή αυτό που οι περισσότεροι άνθρωποι θεωρούν αλή-

θεια («όσοι δεν εκκλησιάζονται υποπίπτουν σε παραβάσεις»), μας κάνει πιο αποτελεσματικούς στην αξιολόγηση των δεδομένων της ζωής μας, μας βοηθά να στηριζόμαστε στην πραγματικότητα και όχι στις κοινωνικά αποδεκτές αληθοφανείς ιδέες. Βέβαια, αυτό δε σημαίνει ότι κάθε συμβατική γνώση είναι ψευδής. Είναι όμως σημαντικό να γνωρίζουμε ότι τα γεγονότα επηρεάζονται από κοινωνικές παραμέτρους (π.χ. οικογενειακή κατάσταση, εκπαιδευτικό επίπεδο, οικονομική κατάσταση κ.ά.).

Η κοινωνική γνώση μάς βοηθά να διαβάσουμε μια εφημερίδα και να κατανοήσουμε καλύτερα τα γεγονότα ή να αντιληφθούμε τις πραγματικές αιτίες κάποιων κοινωνικών φαινομένων. Έτσι, αν κάποιος δημοσιογράφος συνδέει τη

φτώχεια με την τεμπελιά, εμείς μπορούμε να διαπιστώσουμε ότι πρόκειται για μια υπεραπλουστευτική άποψη, αφού η φτώχεια συνδέεται με τις κοινωνικές παραμέτρους που την παράγουν (π.χ. εκμετάλλευση, άνιση κατανομή πλούτου κ.ά.).

Συνεπώς, η «κοινωνιολογική φαντασία» αμφισβητεί τις κοινότοπες ερμηνείες της κοινωνικής συμπεριφοράς. Αντιπαρατίθεται στη συμβατική κοινωνική γνώση, σε όλες εκείνες τις ιδέες που οι άνθρωποι, αβασάνιστα, θεωρούν αληθείς, χωρίς να τις έχουν υποβάλει σε κανέναν έλεγχο της λογικής.

Εικ.1.5 «Στοχαστής» (Φωτογραφικό Αρχείο Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου).

1.2.2 Οι θεμελιωτές της κοινωνιολογίας

Οι θεωρητικές προσεγγίσεις που θα παρουσιάσουμε συνοπτικά στη συνέχεια έχουν κοινωνικές αναφορές και αντικατοπτρίζουν την εποχή κατά την οποία διατυπώθηκαν. Παράλληλα όμως αυτές οι προσεγγίσεις καθόρισαν σε μεγάλο βαθμό την εξέλιξη της κοινωνικής σκέψης.

A. Κοντ (A. Comte, 1798-1857)

Ο Γάλλος κοινωνιολόγος Κοντ αναγνωρίζεται ως ο «ανάδοχος» της κοινωνιολογίας, αφού ήταν αυτός που πρότεινε τον όρο «κοινωνιολογία» (sociologie) για τη νέα

επιστήμη. Ο Κοντ πίστευε ότι αυτός ο νέος κλάδος θα μπορούσε να μας βοηθήσει στην κατανόηση της κοινωνίας, η οποία θα βασίζεται σε αυστηρές επιστημονικές αποδείξεις. Γι' αυτό προσπάθησε να θεμελιώσει τη νέα επιστήμη χρησιμοποιώντας τις μεθόδους και τους τρόπους παρατήρησης και ανάλυσης της φυσικής, καθώς πίστευε ότι με αυτό τον τρόπο η κοινωνιολογία θα μπορούσε να εξηγήσει με αυστηρό και αντικειμενικό τρόπο τα κοινωνικά φαινόμενα, την κοινωνική οργάνωση και τις κοινωνικές μεταβολές. Ο Α. Κοντ διατύπωσε το νόμο των τριών σταδίων του ανθρώπινου πνεύματος:

- Το θεολογικό στάδιο, στο οποίο ο άνθρωπος ερμηνεύει τον κόσμο**

(τα φυσικά και κοινωνικά φαινόμενα) ως έργο θεοτήτων, δαιμόνων και γενικότερα υπερφυσικών δυνάμεων. Σ' αυτό το στάδιο παρατηρείται μια «ειδική συμμαχία» ανάμεσα στην επίγεια και την πνευματική εξουσία, δηλαδή ανάμεσα στους στρατιωτικούς και τους ιερείς, ενώ η κυρίαρχη κοινωνική οντότητα είναι η οικογένεια.

- Το μεταφυσικό στάδιο, στο οποίο ο άνθρωπος ερμηνεύει τον κόσμο με προσφυγή σε αφηρημένες ιδέες και έννοιες, όπως είναι αυτή της «φύσης», που την ανέδειξε σε πρωταρχική οντότητα. Στο στάδιο αυτό κυριαρχούν οι νομικοί και οι άνθρωποι της Εκκλησίας, ενώ η κυρίαρχη κοινωνική οντότητα είναι το κράτος.**

- Το θετικό στάδιο, στο οποίο ο άνθρωπος παρατηρεί τα φαινόμενα και ανακαλύπτει τους νόμους που τα διέπουν. Σ' αυτό το στάδιο κυριαρχούν οι επιστήμονες και οι επιχειρηματίες, ενώ η κυρίαρχη κοινωνική οντότητα είναι η ανθρωπότητα στο σύνολό της.

Είναι προφανές ότι, σύμφωνα με το μοντέλο αυτό του Κοντ, το ανθρώπινο πνεύμα προχωρά από το θεολογικό στο μεταφυσικό τρόπο σκέψης, για να καταλήξει στο θετικό τρόπο που αποτελεί την κορυφαία φάση της εξέλιξης του πνεύματος. Ο Κοντ θεωρούσε ότι η κοινωνιολογία ήταν η ανώτερη μορφή του θετικού πνεύματος και μπορούσε να συμβάλει στην ευημερία της κοινωνίας, αν χρησιμοποιούσε την επιστημονική παρατήρηση, για να κατανοήσει, να

προβλέψει και να ελέγξει την ανθρώπινη συμπεριφορά. Η προσέγγιση του Κοντ βοήθησε την εξέλιξη της επιστημονικής γνώσης για την κοινωνία, σήμερα όμως δεν τυγχάνει ευρύτερης αποδοχής μεταξύ των κοινωνιολόγων, διότι δεν μπορεί να εφαρμοστεί στις σημερινές κοινωνίες.

Εικ.1.6 Α. Κοβτ.

Κ. Μαρξ (K. Marx, 1818-1883)

Οι ιδέες του Γερμανού στοχαστή Κ. Μαρξ επηρέασαν βαθύτατα την κοινωνιολογική σκέψη. Ο Μαρξ ενδιαφέρθηκε ιδιαίτερα για την ερμηνεία των μεταβολών που σημειώνονταν την εποχή της βιομηχανικής επανάστασης. Πίστευε ότι οι κοινωνικές επιστήμες θα πρέπει να στοχεύουν στην αλλαγή του κόσμου και όχι μόνο στη μελέτη του.

Ο Μαρξ ανέλυσε το καπιταλιστικό σύστημα ως έναν τρόπο παραγωγής που διαφέρει ριζικά από τα προηγούμενα συστήματα (αυτά των δουλοκτητικών και των φεουδαρχικών κοινωνιών). Στον καπιταλισμό «μέσα παραγωγής» (εργαλεία, μηχανές, οικοδομήματα-εργοστάσια, γη και πρώτες ύλες) ελέγχονται από τους καπιταλιστές. Έτσι, αφού

οι καπιταλιστές είναι οι ιδιοκτήτες των μέσων παραγωγής, οι εργάτες οι οποίοι δεν κατέχουν τα μέσα παραγωγής, είναι υποχρεωμένοι να μισθώνουν την εργασία τους στους καπιταλιστές. Κατ' αυτό τον τρόπο όμως οι καπιταλιστές-κεφαλαιοκράτες έχουν τον έλεγχο όχι μόνο των μέσων παραγωγής, αλλά και των προϊόντων που παράγονται με τη μίσθωση των εργατών, δηλαδή των εμπορευμάτων, τα οποία διοχετεύονται στην αγορά και τους αποφέρουν «κέρδος». Ως εκ τούτου, τα μέσα, όπως και τα προϊόντα της παραγωγής γίνονται «κεφάλαιο», ατομική δηλαδή ιδιοκτησία των κεφαλαιοκρατών. Μπορούμε λοιπόν να καταλάβουμε γιατί οι καπιταλιστές κεφαλαιοκράτες αποτελούν την κυρίαρχη τάξη στη βιομηχανική κοινωνία.

Ο Μαρξ θεωρούσε ότι ο εκάστοτε τρόπος παραγωγής (η οικονομική βάση) καθορίζει τις κοινωνικές, πολιτικές και πνευματικές διαδικασίες της κοινωνίας (εποικοδόμημα). Για παράδειγμα, στον καπιταλιστικό τρόπο παραγωγής η οικονομική (ή υλική) βάση εκφράζεται από τις παραγωγικές σχέσεις των καπιταλιστών και των εργατών, ενώ το κράτος αποτελεί όργανο των καπιταλιστών.

Το κλειδί για να κατανοήσουμε το έργο του Μαρξ και την αντίληψη που είχε για την ιστορία είναι η «ταξική πάλη». Μέχρι σήμερα η ιστορία κάθε κοινωνίας είναι η ιστορία των κοινωνικών συγκρούσεων και της πάλης των τάξεων (π.χ. στο καπιταλιστικό σύστημα είναι η πάλη ανάμεσα στους κεφαλαιοκράτες και τους εργάτες).

Οι ιδέες του Μαρξ για τις κοινωνικές τάξεις και τις ταξικές διακρίσεις άσκησαν και συνεχίζουν να ασκούν μεγάλη επιρροή στους κοινωνιολόγους.

Εικ.1.7 Κ. Μαρξ

«..Στην κοινωνική παραγωγή της ζωής τους οι άνθρωποι έρχονται σε σχέσεις καθορισμένες, αναγκαίες, ανεξάρτητες από τη θέλησή τους, σε σχέσεις παραγωγικές, που αντιστοιχούν σε μια ορισμένη βαθμίδα ανάπτυξης των υλικών παραγωγικών τους δυνάμεων. Το σύνολο των παραγωγικών αυτών σχέσεων αποτελεί την οικονομική δομή της κοινωνίας, την πραγματική βάση, στην οποία υψώνονται ένα νομικό και πολιτικό οικοδόμημα στο οποίο αντιστοιχούν ορισμένες μορφές της κοινωνικής συνείδησης. Ο τρόπος παραγωγής της υλικής ζωής καθορίζει γενικά την κοινωνική, πολιτική και πνευματική διαδικασία της ζωής. Δεν είναι η συνείδηση των ανθρώπων αυτό

που καθορίζει το Είναι τους, μα αντίστροφα, το κοινωνικό είναι αυτό που καθορίζει τη συνείδησή τους...» [Κ.Μαρξ, 1978:23).

Ε. Ντυρκέμ (E. Durkheim, 1858-1917)

Ο Γάλλος κοινωνιολόγος Ντυρκέμ υποστήριζε ότι η κοινωνία είναι μια ηθική ενότητα ανθρώπων, οι οποίοι μοιράζονται τα ίδια συναισθήματα και την ίδια προσήλωση σε αξίες και κανόνες. Το σύνολο των αξιών και των κανόνων συγκροτεί τη «συλλογική συνείδηση», η οποία καθορίζει τη συμπεριφορά των ανθρώπων και διακρίνει μια κοινωνία. Η κοινωνική συνοχή των μελών μιας κοινωνίας εκφράζεται ως «κοι-

νωνική αλληλεγγύη».

Οι προβιομηχανικές κοινωνίες στηρίζονταν σε αυτό που ο Ντυρκέμ ονόμασε μηχανική αλληλεγγύη, που σημαίνει μεγάλη κοινωνική ομοιομορφία, συνοχή και συναίνεση γύρω από τις αξίες και τις πεποιθήσεις. Σ' αυτές τις κοινωνίες υπήρχε επίσης πίεση για υπακοή στους κανόνες και μεγάλη εξάρτηση από τις παραδόσεις και την οικογένεια.

Αντίθετα, οι βιομηχανικές κοινωνίες στηρίζονται σε αυτό που ο Ντυρκέμ ονόμασε οργανική αλληλεγγύη η οποία βασίζεται στον υψηλό καταμερισμό εργασίας ανάμεσα σε εξειδικευμένους ρόλους. Ο υψηλός καταμερισμός εργασίας ωθεί τα μέλη των κοινωνιών αυτών στην αλληλεξάρτηση και στην ανταλλαγή αγαθών και υπηρεσιών.

Ο Ντυρκέμ ήταν ο πρώτος κοινωνιολόγος που εισήγαγε τη στατιστική στις μελέτες του και συγκεκριμένα στο έργο του Η αυτοκτονία. Έδειξε ότι ορισμένες πλευρές της ανθρώπινης συμπεριφοράς ακόμα και αυτές που τις χαρακτηρίζουμε προσωπικές, μπορεί να ερμηνευτούν κοινωνικά.

Συνέλεξε δεδομένα από διάφορες χώρες, που αφορούσαν 26.000 περιπτώσεις αυτοκτονιών τις οποίες ταξινόμησε με βάση κάποιους κοινωνικούς παράγοντες όπως είναι το θρήσκευμα, η οικογενειακή και η εργασιακή κατάσταση. Ύστερα από ενδελεχή ανάλυση κατέδειξε ότι οι παράγοντες αυτοί ασκούν τεράστια επιρροή στην αυτοκαταστροφική συμπεριφορά των ανθρώπων, που φτάνει ως την αυτοκτονία. Εξάλλου, η προτροπή του:

«μελετήστε τα κοινωνικά γεγονότα ως πράγματα» σήμαινε ότι η κοινωνική ζωή έπρεπε να αναλυθεί με την ίδια επιστημονική αυστηρότητα που χαρακτήριζε την ανάλυση των φυσικών φαινομένων.

Αυτό που ήθελε να μελετήσει ο Ντυρκέμ ήταν το κατά πόσον τα ποσοστά και οι αιτίες αυτοκτονιών συνδέονταν με το βαθμό κοινωνικής ενσωμάτωσης των αυτοχειρών, αποκλείοντας κατ' αυτό τον τρόπο τους κλιματικούς και τους ψυχολογικούς παράγοντες.

Έτσι, προσδιόρισε τρεις τύπους αυτοκτονιών:

1. Την εγωιστική αυτοκτονία, που παρατηρείται ότι αυξάνεται όταν τα άτομα δεν έχουν αναπτύξει αρκετούς κοινωνικούς δεσμούς. Για παράδειγμα, οι ανύπαντροι ενήλικες αυτοκτονούν συχνότερα από ό,τι οι

παντρεμένοι.

2. Την αλτρουιστική αυτοκτονία, που παρατηρείται όταν οι κοινωνικοί δεσμοί είναι πολύ δυνατοί. Οι μαζικές αυτοκτονίες μελών διάφορων θρησκευτικών οργανώσεων ή ατόμων που εκπαιδεύονται στο να δίνουν τη ζωή τους για την πατρίδα (π.χ. «καμικάζι») αποτελούν παραδείγματα αυτού του τύπου αυτοκτονίας.

3. Την ανομική αυτοκτονία, που εμφανίζεται σε περιόδους κατά τις οποίες παρατηρείται κοινωνική αποδιοργάνωση. Για παράδειγμα, οι ανομικές αυτοκτονίες αυξάνονται σε περιόδους οικονομικής κρίσης, αλλά και σε περιόδους ευημερίας, γιατί οι άνθρωποι χάνουν τους κοινωνικούς δεσμούς τους.

Η έννοια της ανομίας είναι βασική στο έργο του Ντυρκέμ, ο οποίος

τη συνδέει με τις μεταβολές που παρατηρούνται στο σύγχρονο κόσμο, μεταβολές που είναι τόσο γρήγορες και τόσο έντονες, ώστε να δημιουργούν σε πολλούς ανθρώπους συναισθήματα ματαιότητας ή απελπισίας.

«... η κοινωνία δεν μπορεί να κάνει αισθητή την επιρροή της παρά μόνο αν επιδρά και δεν επιδρά παρά μόνο αν τα άτομα που την αποτελούν συναθροίζονται και δρουν από κοινού...»

(E. Durkheim, 196 1:466).

Εικ. 1.8 Ε. Ντυρκέμ.

Μ. Βέμπερ (M. Weber, 1864-1920)

Ο Γερμανός κοινωνιολόγος Βέμπερ ασχολήθηκε με πολλά κοινωνικά ζητήματα όπως, για παράδειγμα, με τις έννοιες της δύναμης και της εξουσίας, με τις θρησκείες ανά τον κόσμο, με τη βαθύτερη φύση των κοινωνικών τάξεων, καθώς και

με την ανάπτυξη της γραφειοκρατίας ως κοινωνικού φαινομένου. Χάρη στην ποιότητα της σκέψης και του έργου του, αλλά και της ποικιλίας των ενδιαφερόντων του, ο Βέμπερ είχε καθοριστική επιρροή στην ανάπτυξη της κοινωνιολογίας.

Θεώρησε τον εξορθολογισμό ως ένα κλειδί που μας επιτρέπει να δούμε τη μετάβαση από την προβιομηχανική στην καπιταλιστική βιομηχανική κοινωνία. Ο ορθολογισμός είναι αυτός που δίνει έμφαση στη λογική και τον προγραμματισμό. Το σύστημα εξορθολογισμού είναι απρόσωπο, λειτουργεί στο πλαίσιο τυπικών κανόνων και απέτελεσε το κύριο χαρακτηριστικό του καπιταλισμού και του δυτικού πολιτισμού. Χαρακτηριστικότερο παρά-δειγμα εξορθολογισμού είναι η

περίπτωση της οικονομικής δραστηριότητας: η οργάνωση της καπιταλιστικής επιχειρηματικής δραστηριότητας χαρακτηρίζεται από ορθολογική οργάνωση της εργασίας μέσα στο εργοστάσιο, αλλά και από ορθολογική εκτίμηση των ευκαιριών στην αγορά. Ο Βέμπερ θεώρησε ότι ο ορθολογικός τρόπος δράσης και οργάνωσης που καθορίζει όλους τους τομείς της καπιταλιστικής κοινωνίας (οικονομία, κράτος, νομικοί θεσμοί, γραφειοκρατία κτλ.) στηρίχτηκε στην επιστήμη και εξελίχτηκε παράλληλα με την επικράτηση της τεχνολογίας.

Στις προβιομηχανικές κοινωνίες κυριαρχούσε η προκατάληψη, το συναίσθημα και η τύχη. Έτσι, η γεωργική παραγωγή καθοριζόταν από τη μοίρα ή άλλες υπερφυσικές δυνάμεις. Η επικράτηση του καπι-

ταλισμού είχε ως αποτέλεσμα, μεταξύ άλλων, την υποχώρηση των θρησκευτικών και των ηθικών αξιών, καθώς και των παραδοσιακών τρόπων προσανατολισμού της δράσης των ανθρώπων που κυριαρχούσαν στις προκαπιταλιστικές κοινωνίες.

Ο Βέμπερ υποστήριζε ότι οι άνθρωποι δρουν με βάση τη δική τους αντίληψη για τα πράγματα. Οι κοινωνιολόγοι πρέπει να ανακαλύψουν τα προσωπικά νοήματα και τις αξίες των ανθρώπων. Για να ανακαλύψουμε αυτά τα νοήματα, θα πρέπει να «μπούμε στη θέση του άλλου», να δούμε τα πράγματα από τη δική του οπτική γωνία. Μόνο έτσι θα καταλάβουμε την κοινωνική συμπεριφορά του και τις αιτίες της.

Ο Βέμπερ διέκρινε την κοινωνική δράση του ατόμου:

1. σε ορθολογική, που είναι η δράση σε σχέση με ένα σκοπό (π.χ. τη δράση ενός επιχειρηματία που προσπαθεί να μεγιστοποιήσει τα κέρδη του).

2. σε σχέση με μια αξία (π.χ. ο στρατιώτης που προτιμά να πεθάνει παρά να εγκαταλείψει τη σημαία στο πεδίο της μάχης),

3. σε συγκινησιακή δράση (π.χ. ο άνθρωπος που κλέβει γιατί τον έκλεψαν),

4. σε παραδοσιακή δράση (π.χ. η Ελληνίδα χήρα που φοράει μαύρα, για να δείξει το πένθος της).

Οι μορφές αυτές κοινωνικής πράξης είναι κατά τον Βέμπερ ιδεατοί τύποι, έννοιες δηλαδή που καταγράφουν το νόημα της δράσης. Τους ιδεατούς τύπους κατασκευάζει ο ερευνητής ως εργαλεία για την

**κατανόηση των πραγματικών κοι-
νωνικών πράξεων, αλλά και των
κοινωνικών φαινομένων και διαδι-
κασιών. Έτσι, για παράδειγμα, ο
Βέμπερ κατέγραψε τους ιδεατούς
τύπους όχι μόνον των κοινωνικών
πράξεων, αλλά και τον ιδεατό τύπο
της γραφειοκρατίας, της εξουσίας
κτλ. Η γραφειοκρατία, ως ορθολογι-
κός τρόπος δράσης, ρυθμίζει τις
σχέσεις των ανθρώπων με το κρά-
τος στη βάση κάποιων κανόνων.
Με τη χρήση του ιδεατού τύπου της
γραφειοκρατίας προσπαθούμε να
ανιχνεύσουμε τις αποκλίσεις ανά-
μεσα στο πραγματικό φαινόμενο
της γραφειοκρατίας (με τα προβλή-
ματα ή τις δυσλειτουργίες της) και
την ιδεατή εικόνα αυτής. Σημειώ-
νουμε ότι η έννοια της γραφειοκρα-
τίας στη σκέψη του Βέμπερ δεν ή-**

**ταν αρνητικά φορτισμένη, όπως
είναι στις μέρες μας.**

Εικ.1.9 Μ. Βέμπερ

1.2.3 Κοινωνιολογικές σχολές

Στην προσπάθειά τους να συστηματοποιήσουν τη σκέψη τους οι κοινωνιολόγοι έχουν προχωρήσει στην ταξινόμηση των διάφορων θεωριών των θεμελιωτών της επιστήμης τους, αλλά και των σύγχρονων κοινωνιολόγων από διάφορες σχολές. Αν και οι σχολές είναι πολλές, το παρόν εγχειρίδιο θα περιοριστεί στην παρουσίαση των τριών κυρίαρχων σχολών: της σχολής των λειτουργιστών (ή της συναίνεσης/ισορροπίας), της σχολής των συγκρούσεων και της σχολής της κοινωνικής (συμβολικής) αλληλεπίδρασης.

Η σχολή του λειτουργισμού

Ο λειτουργισμός (ή φονξιοναλισμός) είναι μια θεωρητική προσέγγιση στην οποία εντάσσονται έργα των κλασικών (Α. Κοντ, Χ. Σπένσερ, Ε. Ντυρκέμ) αλλά και έργα μεταγενέστερων Αμερικανών κοινωνιολόγων (Τ. Πάρσονς, Ρ. Μέρτον). Η σχολή αυτή ονομάστηκε «λειτουργισμός» (ή «φονξιοναλισμός») εξαιτίας της έμφασης που έδωσε στις λειτουργίες (functions) των θεσμών. Κυριάρχησε ουσιαστικά άνευ αντιπάλου κατά το μεγαλύτερο μέρος του 20ού αιώνα.

Οι λειτουργιστές ισχυρίζονται ότι, όπως το ανθρώπινο σώμα είναι ένα σύστημα που έχει ορισμένες ανάγκες (π.χ. τροφή) και αποτελείται από αλληλοσχετιζόμενα μέρη (π.χ. πεπτικό σύστημα) τα οποία λει-

τουργούν για να ικανοποιήσουν αυτές τις ανάγκες, έτσι και η κοινωνία πρέπει να έχει ορισμένα χαρακτηριστικά (προαπαιτούμενα) για να επιβιώσει. Για παράδειγμα, υποστηρίζουν ότι η κοινωνία πρέπει να είναι σε θέση να παίρνει από το περιβάλλον ό,τι της είναι απαραίτητο για να επιβιώσει (τρόφιμα, καύσιμα, πρώτες ύλες) και να αναπαραχθεί. Εξάλλου η κοινωνία χρειάζεται να διασφαλίσει τη λειτουργία της με έναν επαρκή αριθμό ατόμων, τα οποία να έχουν διαφορετικά συμφέροντα και δεξιότητες. Η λειτουργία της κοινωνίας είναι εφικτή, εφόσον τα άτομα ασκούν τους διαφορετικούς ρόλους τους.

Σε κάθε κοινωνία πρέπει να υπάρχει ένα επαρκές σύστημα επικοινωνίας και ένας κοινός πολιτισμικός κώδικας, ώστε τα άτομα να

επικοινωνούν, αλλά και να βλέπουν τον κόσμο κατά τον ίδιο τρόπο. Για τους παραπάνω λόγους η κοινωνία οφείλει να κοινωνικοποιεί τα μέλη της και στη συνέχεια να ελέγχει αν έχουν εσωτερικεύσει τις κατάλληλες αξίες.

Από τα τέλη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του 1960 ο Πάρσονς (T. Parsons, 1902-1979) κυριάρχησε στην αγγλόφωνη κοινωνιολογία. Ο στοχασμός του περιστρέφεται γύρω από τη σχέση ατόμου κοινωνίας.

Κατά τον Ρ. Μέρτον (R. Merton, 1910-2003), η κοινωνική πραγματικότητα προσεγγίζεται με βάση τις ιδέες και τους κανόνες που ακολουθούν τα ίδια τα άτομα. Η κοινωνική ζωή είναι, σύμφωνα με τον Πάρσονς, ένα σύστημα, δηλαδή ένα πλέγμα διάφορων σχέσεων οι ο-

ποίες τείνουν προς τη σταθερότητα και την ισορροπία. Γι' αυτό το λόγο η οργανωτική αρχή της θεωρίας του είναι η έννοια του συστήματος.

Ο Μέρτον εξειδίκευσε ακόμη περισσότερο το λειτουργιστικό μοντέλο. Επισήμανε την ύπαρξη πολλών εναλλακτικών μορφών λειτουργιών, ιδίως σε οικουμενικούς θεσμούς όπως είναι, για παράδειγμα, η οικογένεια, η οποία διαφοροποιείται στις διάφορες κοινωνίες ως προς τη μορφή ή τις λειτουργίες της.

Το μοντέλο του λειτουργισμού χρησιμοποιήθηκε και χρησιμοποιείται ακόμη από την κοινωνιολογία, προκειμένου αυτή να μελετήσει και να ερμηνεύσει την κοινωνία, τους θεσμούς, τις λειτουργίες και τις δυσλειτουργίες τους.

«...οι λειτουργιστές περιορίζονταν στην ανάλυση της κοινωνίας ως συνόλου, αλλά ο Μέρτον κατέστησε σαφές ότι η ανάλυση αυτή θα μπορούσε να εφαρμοστεί στο επίπεδο ... ενός θεσμού...Για παράδειγμα, η δουλεία στο Νότο των Η.ΠΑ. σαφώς είχε θετικά αποτελέσματα για τους λευκούς Νοτίους, όπως ήταν η προσφορά φθηνής εργασίας, η στήριξη της οικονομίας του βαμβακιού και το κοινωνικό κύρος που εκφράζει η κατοχή δούλων... Είχε όμως και δυσλειτουργίες, όπως ήταν η υπερβολική εξάρτηση των Νοτίων από μια αγροτική οικονομία και κατά συνέπεια η έλλειψη προετοιμασίας

για την εκβιομηχάνιση... Ο Μέρτον εισήγαγε τις έννοιες της έκδηλης και λανθάνουσας λειτουργίας... η έκδηλη λειτουργία της δουλείας ήταν η αύξηση της οικονομικής παραγωγικότητας στο Νότο, ενώ η λανθάνουσα λειτουργία ήταν η δημιουργία μιας υποβαθμισμένης κοινωνικής τάξης, που εξυπηρετούσε...την ανύψωση των λευκών του Νότου..» (G. Ritzer, 2003:57).

Η σχολή των συγκρούσεων

Οι θεωρητικοί αυτής της σχολής ισχυρίζονται ότι οι συγκρούσεις στην κοινωνία είναι αναπόφευκτες λόγω της συνεχούς παραγωγής ανισοτήτων. Πηγή έμπνευσης των

θεωρητικών αυτών ήταν ο Κ. Μαρξ, ο οποίος υποστήριξε ότι υπάρχει αμείωτος ανταγωνισμός μεταξύ της αστικής και της εργατικής τάξης. Ο ανταγωνισμός αυτός, χαρακτηριστικό γνώρισμα του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής, φέρνει σε αντιπαράθεση τους κατόχους των μέσων παραγωγής με τους προλετάριους, που στερούνται αυτά τα μέσα. Η αντιπαράθεση αυτή ή αλλιώς, πάλη των τάξεων, είναι, σύμφωνα με τον Μαρξ, ο μοχλός της ιστορίας.

Ο Μαρξ μελέτησε την εργασία και διατύπωσε την έννοια της υπεραξίας που παράγει ο εργαζόμενος. Τι είναι η υπεραξία; Σύμφωνα με τον Μαρξ, οι μισθοί των εργατών δεν αντιστοιχούν στην πλήρη αξία των αγαθών που παράγουν ένα μόνο μέρος του εργάσιμου χρόνου τους

αντιστοιχεί στην παραγωγή αγαθών ίσης αξίας με τις δαπάνες των δικών τους αναγκών συντήρησης (ελάχιστος μισθός). Τα αγαθά που παράγουν τον υπόλοιπο εργάσιμο χρόνο τους αντιστοιχούν στην επιπλέον αξία, δηλαδή στην υπεραξία, την οποία ιδιοποιούνται οι καπιταλιστές με τη μορφή του κέρδους.

Εκπρόσωπος της σχολής αυτής είναι και ο Ρ. Ντάρεντορφ (γενν. το 1929), ο οποίος προσεγγίζει θεωρητικά εκτός από την έννοια της κοινωνικής τάξης, και αυτήν της κοινωνικής δύναμης. Οι συγκρούσεις στην κοινωνία δε σχετίζονται μόνο με την κατοχή του πλούτου, αλλά και με την κατοχή της κοινωνικής δύναμης ανάμεσα σε διαφορετικές ομάδες συμφερόντων. Οι κυρίαρχες ομάδες επιδιώκουν τη

διατήρηση των δεδομένων σχέσεων, ενώ οι κυριαρχούμενες ομάδες επιδιώκουν την ανατροπή τους.

Όταν γίνεται ανακατανομή της εξουσίας, η σύγκρουση παύει να υφίσταται προσωρινά, για να επανέλθει, όταν επέλθει νέα ισορροπία στις σχέσεις εξουσίας. Έτσι, ο κύκλος των συγκρούσεων φαίνεται να είναι άενσος.

Η σχολή της συμβολικής αλληλεπίδρασης

Αλληλεπίδραση είναι η δραστηριότητα που αναπτύσσεται μεταξύ δύο ή περισσότερων προσώπων κατά την οποία ο καθένας δρα (ενεργεί προς την κατεύθυνση του άλλου ή των άλλων) με βάση την εκδηλούμενη ή προσδοκώμενη αντίδραση του άλλου.

Η συνεχής αλληλεπίδραση του ενός με τον άλλον (ή τους άλλους) είναι εφικτή μέσω της γλώσσας (λέξεις, χειρονομίες, γκριμάτσες). Η σχολή αυτή ονομάστηκε σχολή της συμβολικής αλληλεπίδρασης (ή της κοινωνικής διαντίδρασης), διότι κατά τη διάρκεια της αλληλεπίδρασης παράγονται ποικίλα νοήματα μέσω των γλωσσικών κατηγοριών, τα οποία βοηθούν να γίνεται αντιληπτός ο κόσμος γύρω μας. Οι γλωσσικές κατηγορίες ποικίλλουν μεταξύ διαφορετικών κοινωνιών, αλλά και στο πλαίσιο της ίδιας της κοινωνίας.

Η σχολή αυτή θεμελιώθηκε από τους Τσ. Κούλεϋ (C. Cooley, 1864-1929) και Τζ. Μιντ (G. Mead, 1863-1932), ενώ παραλλαγές της βασικής θεωρίας της σχολής αναπτύχθηκαν από σύγχρονους κοινωνιολόγους

όπως ο Ε. Γκόφμαν (E. Goffman, 1922-1982).

Ο Κούλεϋ συνέβαλε στη θεωρία της κοινωνικής αλληλεπίδρασης με τον «κοινωνικό καθρεφτισμό του εαυτού μας» (κατοπτρικός ε-αυτός). Το παιδί διαμορφώνει την αυτοεικόνα και τη συμπεριφορά του ανάλογα με το πώς φαντάζεται ότι το βλέπουν οι άλλοι. Αν φαντάζεται ότι οι άλλοι έχουν θετική εικόνα γι' αυτό, ότι οι άλλοι επιδοκιμάζουν τις ενδεχόμενες πράξεις του, θα αισθανθεί περηφάνια, ενώ αντίθετα αν φαντάζεται ότι οι άλλοι έχουν αρνητική εικόνα γι' αυτό και αποδοκιμάζουν τις ενδεχόμενες πράξεις του, θα αισθανθεί ντροπή και ταπείνωση.

Επομένως η διαμόρφωση της αυτοεικόνας μας εξαρτάται από την

ταυτότητα των άλλων. Οι θεμελιωτές της σχολής της συμβολικής αλληλεπίδρασης ονόμασαν «σημαντικούς άλλους» όλα τα άτομα που επηρεάζουν περισσότερο την αυτοεικόνα και τη συμπεριφορά μας και τα οποία είναι συγκεκριμένα πρόσωπα του περιβάλλοντός μας.

Ο Ε. Γκόφμαν μελέτησε την αλληλεπίδραση στις καθημερινές και πολλές φορές φευγαλέες συναντήσεις των ανθρώπων. Διέκρινε την κοινωνική ζωή σε στιγμές που λαμβάνουν χώρα στο προσκήνιο και σε στιγμές που λαμβάνουν χώρα στο παρασκήνιο. Στο προσκήνιο γίνονται όλες εκείνες οι συναντήσεις κατά τις οποίες τα άτομα υποδύονται τυπικούς ρόλους. Είναι στιγμές που θεωρούνται «παραστάσεις επί σκηνής» και που συχνά

απαιτούν τη συνεργασία με άλλα άτομα. Για παράδειγμα, δύο πολιτικοί από το ίδιο κόμμα μπορεί να δείξουν μπροστά στην κάμερα της τηλεόρασης αγαπημένοι και φίλοι, παρά το γεγονός ότι αντιπαθούν ο ένας τον άλλο. Ένα αντρόγυνο μπροστά στα παιδιά του δείχνει ότι είναι αγαπημένο όταν κοιμούνται όμως τα παιδιά, ξεσπά άγριος καβγάς.

Από την άλλη πλευρά, όταν οι άνθρωποι βρίσκονται στα «παρασκήνια», χαλαρώνουν και εκδηλώνουν ελεύθερα τα συναισθήματά τους, αλλά και τρόπους συμπεριφοράς που κρατούν σε έλεγχο όταν βρίσκονται «πάνω στη σκηνή». Σε αυτές τις στιγμές της χαλάρωσης επιτρέπονται πράγματα που δεν επιτρέπονται «επί σκηνής» όπως, για παράδειγμα, οι απροκάλυπτες

σεξουαλικές κουβέντες, το ατημέλητο ντύσιμο, η χρήση κάποιας διαλέκτου, πειράγματα και τολμηρές χειρονομίες, αγενείς προς τους άλλους ενέργειες που αποφεύγονται μπροστά στο κοινό.

Η έννοια της συμβολικής αλληλεπίδρασης βρίσκεται επίσης στο επίκεντρο της σχολής της κοινωνικής κατασκευής (ή σχολής του κονστρουκτιβισμού). Σύμφωνα με την προσέγγιση αυτή, η κοινωνική ζωή είναι ένα ρευστό και διαρκώς «επαναδιαπραγματευόμενο» σύνολο από κοινωνικές πρακτικές, βρίσκεται δηλαδή σε συνεχή αναδιαμόρφωση μέσω των τρόπων αμοιβαίας κατανόησης και δράσης των ατόμων. Τα άτομα μοιράζονται τρόπους σκέψης, ιδέες, αξίες και έννοιες, καθώς αλληλεπιδρούν. Έτσι,

«κατασκευάζουν» «κοινωνικούς κόσμους», δηλαδή δίνουν ευρύτερο νόημα στις άμεσες εμπειρίες της καθημερινής ζωής. Οι κοινές πρακτικές, τα νοήματα και η γλώσσα που μοιράζονται τα άτομα μεταξύ τους συνιστούν τους μηχανισμούς μέσω των οποίων η κοινωνική ζωή διαμορφώνεται σε συνεκτικό σύνολο. Με άλλα λόγια, οι άνθρωποι μέσα από τις κοινωνικές τους σχέσεις «κατασκευάζουν» την καθημερινή πραγματικότητα και την αντιλαμβάνονται ως δεδομένη, νομιμοποιημένη και «φυσική». Η συνεχής αυτή αναδιαμόρφωση της πραγματικότητας μας επιτρέπει να συλλάβουμε αφενός τους κοινωνικούς θεσμούς ως τους επαναλαμβανόμενους και παγιωμένους τρόπους αμοιβαίων πρακτικών και αμοιβαίας (διυπο-

κειμενικής) κατανόησης και συμπεριφοράς, και αφετέρου την κοινωνία ως μια πολιτισμική και συμβολική «κατασκευή» (Berger & Luckmann, 1967).

Εικ.1.10 Η κατάληψη των χειμερινών ανακτόρων του τσάρου από ένοπλους εργάτες (μπολσεβίκους) κατά την Οκτωβριανή Επανάσταση

του 1917 στη Ρωσία (Universal History of the World, Golden Press, New York).

Εικ.1.11 «Στοχαστής» (Φωτογραφικό Αρχείο Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου)

1.3. Η διεπιστημονική προσέγγιση

Οι κοινωνικές επιστήμες (κοινωνιολογία, οικονομία, ιστορία, πολιτική επιστήμη, ψυχολογία κτλ.) προσπαθούν με τις επιστημονικές μεθόδους που διαθέτει, η καθεμιά να κατανοήσουν την ανθρώπινη συμπεριφορά. Στην προσπάθεια αυτή, και σε ερευνητικό επίπεδο, οι επιστήμες αυτές συνεργάζονται. Αν πάρουμε για παράδειγμα την οικογένεια, θα δούμε ότι, ενώ το θέμα είναι το ίδιο, τα ερωτήματα ή οι υποθέσεις εργασίας κάθε επιστήμης είναι διαφορετικές. Έτσι η κοινωνιολογία μπορεί να μελετήσει τη σχέση του επαγγέλματος της γυναίκας και του μεγέθους της οικογένειας. Η ψυχολογία μπορεί να μελετήσει τη νοητική ανάπτυξη

των παιδιών σε μια πολυμελή οικογένεια. Η οικονομία μπορεί να μελετήσει την οικονομική κατάσταση της οικογένειας. Η πολιτική επιστήμη μπορεί να μελετήσει την εκλογική συμπεριφορά της οικογένειας σε σχέση με την κοινωνική της προέλευση (ή ακόμα τις πολιτικές προτιμήσεις μιας οικογένειας και το πώς αυτές διαφοροποιούνται στο πλαίσιο της). Η ιστορία μπορεί να μελετήσει τη φύση και το ρόλο της οικογένειας σε μια συγκεκριμένη περίοδο (π.χ. φεουδαρχία). Συνεπώς το πλεονέκτημα της διεπιστημονικής προσέγγισης είναι η σφαιρική κατανόηση του εξεταζόμενου θέματος.

Κοινωνικές επιστήμες	Περιγραφή αντικειμένου	Παράδειγμα
Κοινωνιολογία	Η κοινωνιολογία περιγράφει την ανθρώπινη συμπεριφορά από την οπτική της κοινωνικής ομάδας (και όχι από την οπτική του ατόμου). Επικεντρώνεται στους τύπους των κοινωνικών	Ποια η σχέση ανάμεσα στη καριέρα των γυναικών και το μέγεθος της οικογένειας

	σχέσεων στις σύγχρονες κοινωνίες	
Κοινωνική Ανθρωπολογία	Η κοινωνική ανθρωπολογία μελετά την κοινωνική ζωή κυρίως αγροτικών κοινωνιών	Ποια η σχέση του συστήματος συγγένειας με τη μεταβίβαση της περιουσίας και του κύρους από τη μια γενιά στην άλλη;
Ψυχολογία	Η ψυχολογία ερευνά τα ψυχικά φαινόμενα(προ-	Πώς επιδρά η σειρά γέννησης ενός παιδιού στη

	<p>σωπικότητα, συναισθήματα, ικανότητες κ.τ.λ.) και τους νόμους που τα καθορίζουν</p>	<p>συναισθηματική του ανάπτυξη;</p>
<p>Οικονομική Επιστήμη</p>	<p>Η οικονομία μεετά τη παραγωγή, τη κατανομή και τη κατανάλωση αγαθών και υπηρεσιών</p>	<p>Ποιο είναι το ετήσιο εισόδημα των οικογενειών στις αστικές και αγροτικές περιοχές;</p>
<p>Πολιτική επι-</p>	<p>Η πολιτική επι-</p>	<p>Ποια η σχέση</p>

στήμη	στήμη μελετά θέματα εκλογικής συμπεριφοράς, καθώς και ανάδειξης, κατανομής και διαχείρισης της εξουσίας σε διαφορετικά επίπεδα της κοινωνικής οργάνωσης (π,χ, οργανισμός, κοινότητα,	ανάμεσα στη κοινωνική καταγωγή και την εκλογική συμπεριφορά
--------------	---	--

	κοινωνία και διεθνής κοινότητα).	
Ιστορία	Η ιστορία μελετά όλες τις ανθρώπινες δραστηριότητες (πολιτικές, οικονομικές, κοινωνικές κ.ά.) που έλαβαν χώρα κατά το παρελθόν	Ποια είναι η φύση της οικογένειας στην Αρχαία Ελλάδα ή στη φεουδαρχική Ευρώπη

1.4. Η χρησιμότητα της κοινωνιολογίας

Η κοινωνιολογία ως επιστήμη μελετά την κοινωνία, την οργάνωση της και τις συμπεριφορές των ατόμων και των κοινωνικών ομάδων σε σχέση με διάφορους κοινωνικούς παράγοντες. Ποια ακριβώς είναι η χρησιμότητά της;

1. Η κοινωνιολογία διαφωτίζει τις κοινωνικές παραμέτρους ζητημάτων ή φαινομένων όπως είναι η οικογενειακή ζωή των εργαζόμενων γυναικών, οι επαγγελματικές προσδοκίες των νέων ή τα διαζύγια. Για παράδειγμα, το διαζύγιο της κ. Μ. αποτελεί για την κοινωνιολογία πεδίο βασικής έρευνας η οποία πραγματοποιείται με την ανάδειξη των κοινωνικών παραμέτρων του διαζυγίου. Η διαδικασία αναζή-

τησης αυτών των κοινωνικών παραμέτρων γίνεται με την αξιοποίηση των εργαλείων (π.χ. ερωτηματολόγια) και των μεθόδων (π.χ. συγκριτική μέθοδος) της κοινωνιολογικής έρευνας. Η κοινωνιολογία είναι αυτή που συνδέει το διαζύγιο με τις επαγγελματικές προσδοκίες της κ. Μ., με την αλλαγή γενικότερα της θέσης της γυναίκας κτλ.

2. Η κοινωνιολογία συμβάλλει στην απελευθέρωση των ατόμων από τη μοιρολατρία. Αν παρακολουθήσουμε την ιστορία της επιστήμης αυτής, θα δούμε ότι πάντα η κοινωνιολογία εντασσόταν σε ένα κίνημα χειραφέτησης και αυτογνωσίας της ίδιας της κοινωνίας, γιατί είναι μια κριτική επιστήμη που αποκαλύπτει το πώς δρουν «υπογείως» κάποιοι μηχανισμοί και έρχεται σε ρήξη με την επικρα-

τούσα άποψη. Πράγματι, μπορεί να βοηθήσει τους ανθρώπους να γίνουν περισσότερο κύριοι της συλλογικής μοίρας τους, βοηθώντας τους να προσανατολιστούν προς ρεαλιστικές δράσεις. Η επιστήμη αυτή, λόγω της κριτικής φύσης της, στάθηκε πολλές φορές στο πλευρό των κάθε λογής καταπιεσμένων και έδωσε φωνή σε ομάδες που βρίσκονται έξω ή μακριά από τα κέντρα εξουσίας (χωρίς βέβαια να παραλείψουμε και τις περιπτώσεις εκείνες που η συγκεκριμένη επιστήμη στάθηκε στο πλευρό της εκάστοτε εξουσίας).

3. Τα πορίσματα των κοινωνιολογικών ερευνών έχουν πρακτικές εφαρμογές στη ζωή των ανθρώπων. Αυτό ήταν το όραμα και το κίνητρο των θεμελιωτών της κοινωνιολογίας. Ο Ντυρκέμ θεωρούσε

ότι η κοινωνιολογία συμβάλλει στην αλλαγή της κοινωνίας. Σήμερα είναι μεγάλος ο αριθμός των πρακτικών χρήσεων της κοινωνιολογικής έρευνας. Θα αναφέρουμε ένα παράδειγμα από την έρευνα «Κοινωνικοοικονομικοί προσδιοριστικοί παράγοντες της γονιμότητας στην Ελλάδα» (Χ. Συμεωνίδου, 1997 Ε.Κ.Κ.Ε.).

Οι τρεις κυριότεροι παράγοντες που επηρεάζουν τη γονιμότητα σε ολόκληρη την Ελλάδα είναι:

- η ελλιπής στήριξη της οικογένειας (π.χ. μη επαρκής αριθμός παιδικών σταθμών),**

- η ανυπαρξία αποτελεσματικών μέτρων για την εργαζόμενη μητέρα και**

- το στεγαστικό πρόβλημα.**

Στην έρευνα αυτή αναλύεται η ασυμβατότητα μητρότητας και ερ-

γασίας, ιδιαίτερα στην πρωτεύουσα, καθώς και η αλλαγή του τρόπου ζωής, των στάσεων και των αντιλήψεων κατά φύλο και κατά περιοχές.

Οι προτάσεις στις οποίες καταλήγει η έρευνα αφορούν μέτρα για τη «συμφιλίωση» της οικογενειακής και της εργασιακής ζωής των ζευγαριών, το στεγαστικό ζήτημα, την εισοδηματική πολιτική και άλλες επιμέρους παρεμβάσεις, όπως είναι η δημιουργία κέντρων οικογενειακού προγραμματισμού, η συνεχής παρακολούθηση του φαινομένου της γονιμότητας μέσω ερευνών και το κόστος ανατροφής των παιδιών.

Να επισημάνουμε ότι η εφαρμογή των πορισμάτων των κοινωνιολογικών ερευνών δεν εξαρτάται από τους κοινωνιολόγους, αλλά εμπίπτει στο πεδίο της ασκούμενης

πολιτικής.

4. Οι μέθοδοι, οι οπτικές και τα ερευνητικά πορίσματα της κοινωνιολογίας χρησιμοποιούνται εκτενώς από τις υπόλοιπες κοινωνικές επιστήμες για παράδειγμα, η νομική ενδιαφέρεται για τις κοινωνικές αιτίες του εγκλήματος, τις οποίες έχει διερευνήσει διεξοδικά η κοινωνιολογία, η πολιτική επιστήμη ενδιαφέρεται για την εκλογική συμπεριφορά, η οποία όμως προσδιορίζεται από κοινωνικά και οικονομικά χαρακτηριστικά που ερευνά η κοινωνιολογία.

1.5. Η κοινωνιολογία στην Ελλάδα

Η κοινωνιολογία εμφανίζεται στην Ελλάδα στις αρχές του 20ού αιώνα με την ίδρυση της Κοινωνιο-

**λογικής Εταιρείας, που είχε ως στο-
χο τη διάδοση των κοινωνικών επι-
στημών, αλλά και τη μεταρρύθμιση
της ελληνικής κοινωνίας. Γι' αυτό το
λόγο θεωρήθηκε περισσότερο ένα
πολιτικό κίνημα. Ιδρυτής της Κοι-
νωνιολογικής Εταιρείας υπήρξε ο
Αλ. Παπαναστασίου (1908), ενώ
σημαντικό ρόλο έπαιξε και ο Δ.
Καλιτσουνάκης με το περιοδικό του
Αρχές Οικονομικών και Κοινωνι-
κών Επιστημών (1921).**

**Το 1983 ιδρύθηκε στην Αθήνα ο
Σύλλογος Ελλήνων Κοινωνιολό-
γων, ο οποίος στη συνέχεια εξα-
πλώθηκε σε όλη την Ελλάδα. Ο
Σύλλογος αυτός με το έργο του
(διοργάνωση ημερίδων, συνεδρί-
ων, σεμιναρίων κτλ.), καθώς και με
την εκδοτική του δραστηριότητα
συμβάλλει στην προαγωγή και την
ανάπτυξη του κοινωνιολογικού**

λόγου στη χώρα μας.

Η κοινωνιολογία θεσμοθετήθηκε σε ερευνητικό επίπεδο το 1960 και σε επίπεδο ακαδημαϊκής διδασκαλίας τις αρχές της δεκαετίας του 1980. Συγκεκριμένα, η έρευνα πραγματοποιείται από:

α) Το Εθνικό Κέντρο Κοινωνικών Ερευνών με τα Ινστιτούτα Αστικής και Αγροτικής Κοινωνιολογίας, Κοινωνικής Πολιτικής και Πολιτικής Κοινωνιολογίας. Το 1998 το Ε.Κ.Κ.Ε. προχώρησε στη δημιουργία Ελληνικής Τράπεζας Κοινωνικών Δεδομένων με στόχο την υποστήριξη της έρευνας στην Ελλάδα, αλλά και τη συνεργασία με άλλους ερευνητικούς φορείς του εξωτερικού.

β) Το Κέντρο Έρευνας της Ελληνικής Κοινωνίας της Ακαδημίας Αθηνών, το οποίο ιδρύθηκε το

1978 με σκοπό τη συστηματική έρευνα της ελληνικής κοινωνίας.

γ) Τα πανεπιστημιακά Τμήματα Κοινωνιολογίας, που υπηρετούν συστηματικά το αντικείμενο.

Η Κοινωνιολογία διδάσκεται στα Α.Ε.Ι. και στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση:

α. Διδασκαλία σε Α.Ε.Ι. Τα πανεπιστημιακά τμήματα που λειτουργούν σήμερα στην Ελλάδα είναι το Τμήμα Κοινωνιολογίας του Παντείου Πανεπιστημίου (1984), το Τμήμα Κοινωνιολογίας του Πανεπιστημίου Κρήτης (1987) και το Τμήμα Κοινωνιολογίας του Πανεπιστημίου Αιγαίου (1999). Μαθήματα κοινωνιολογίας διδάσκονται στα περισσότερα πανεπιστήμια και πολυτεχνεία της χώρας, ώστε οι φοιτητές, ανεξάρτητα από τις σχολές στις οποίες φοιτούν, να έ-

χουν μια κοινωνιολογική οπτική της επιστήμης τους.

β. Διδασκαλία στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση η κοινωνιολογία διδάσκεται συστηματικά από το 1986-87 στην Γ΄ Λυκείου.

Από την άλλη πλευρά, οι κοινωνιολόγοι δεν εργάζονται μόνο στα ερευνητικά κέντρα και στα πανεπιστήμια, αλλά και σε υπουργεία, οργανισμούς, στην τοπική αυτοδιοίκηση, στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση και στον ιδιωτικό τομέα.

ΚΑΤΑΣΤΑΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΟ- ΛΟΓΙΚΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ (1909)

§ 1

«Ίδρύεται ἐν Ἀθήναις Σύλλογος ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν Ἑταιρεία Κοινωνιολογική Ἑταιρεία, σκοπῶν :

I) Νά ὑποβοηθήσῃ τὰς φιλοσοφικάς, κοινωνιολογικάς καί οἰκονομικάς μελέτας καί νά τὰς ἐκλαικεύσῃ.

II) Νά ἐργασθῆ, ὅπως ἀναγνωρισθῆ πρακτικῶς ἡ πολιτικὴ ἀρχή, ὅτι:

α) σκοπὸς τῆς πολιτείας εἶνε ἡ δι' ὅλα τὰ μέλη τῆς κοινωνίας ἐξασφάλισης καὶ προαγωγῆ ἐξ' ἴσου εὐνοικῶν συνθηκῶν πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς προσωπικότητος τῶν.

β) πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ σκοποῦ τούτου, ὁ ὁποῖος δεν εἶνε δυνατόν νά πληρωθῆ τελείως, ἄν μή κατάστῳσι κοινά τὰ μέσα τῆς παραγωγῆς καὶ ρυθμισθῆ ἡ διανομὴ τοῦ πλοῦτου ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν ἐκάστου, πρέπει νὰ μεταβάλλεται βαθμιαίως ὁ οἰκονομικὸς καὶ πολιτικὸς ὀργανισμὸς κατὰ τὸ ἐκαστοτε δυνατόν μέτρον, ἀδιαφόρως πρὸς τὴν ἐκ τούτου βλάβην τῶν ἀτομικῶν συμφερόντων ὠρισμένων προσώπων ἢ τάξεων

γ) πρὸς τοιαύτην βαθμιαίαν ἐπίτευξιν τοῦ ἀνωτέρω σκοποῦ εἶνε ἀπαραίτητος ἡ ὀργάνωσις τοῦ ἐργαζομένου λαοῦ εἰς οἰκονομικοὺς συνεταιρισμοὺς καὶ ἴδιον πολιτικὸν κόμμα.

§ 2

Ἡ Κοινωνιολογική Ἐταιρεία ἐπιδιώκει τόν σκοπόν της δι' ἐπιστημονικῶν συζητήσεων, ἐκδόσεως συγγραμμάτων καί ἐφημερίδος, λαϊκῶν ὀμιλιῶν καί παντός ἄλλου προσφόρου μέσου.

§ 3

Μέλη ἐκλέγονται ὅσοι ἀναμολογοῦν ὅτι εἰς τά φιλοσοφικά, κοινωνιολογικά καί οἰκονομικά ζητήματα πρέπει να ἐρευνηῖται καί ἀναγνωρίζεται ἡ ἀλήθεια, ἀνεξαρτήτως ἀπό τὰς κρατούσας προλήψεις καί συνηθείας, εἰς δέ τά πολιτικά ζητήματα δέχονται τήν εἰς τό § 1 II ἀναφερομένην πολιτικήν ἀρχήν».

Εικ.1.12 Πάντειο Πανεπιστήμιο: έδρα του πρώτου τμήματος Κοινωνιολογίας

Ερωτήσεις

1. Ποιο είναι το ιστορικό και το κοινωνικό πλαίσιο μέσα στο οποίο γεννήθηκε η κοινωνιολογία;
2. Ποιο είναι το αντικείμενο μελέτης της κοινωνιολογίας;
3. Τι σημαίνει «κοινωνιολογική φαντασία»; Ποιος χρησιμοποίησε πρώτος τον όρο;
4. Είναι χρήσιμη η «κοινωνιολογική φαντασία» στους μη κοινωνιολόγους;
5. Τι σημαίνει κοινότοπη ή συμβατική γνώση; Να δώσετε ένα παράδειγμα τέτοιου είδους γνώσης.
6. Να αναφέρετε τα τρία στάδια του ανθρώπινου πνεύματος σύμφωνα με τον Κοντ.

7. Τι ονομάζει μηχανική και τι οργανική αλληλεγγύη ο Ντυρκέμ;
8. Ποια είναι η συμβολή του Μαρξ στην κοινωνιολογία;
9. Ποιες είναι οι κοινωνικές δράσεις του ατόμου σύμφωνα με τον Βέμπερ;
10. Να σχολιάσετε την παρακάτω άποψη: «Οι κοινωνιολόγοι πρέπει να ανακαλύψουν τα προσωπικά νοήματα και τις αξίες των ανθρώπων. Για να ανακαλύψουμε αυτά τα νοήματα, θα πρέπει να "μπούμε στη θέση του άλλου", να δούμε τα πράγματα από τη δική του οπτική γωνία. Μόνο έτσι θα καταλάβουμε την κοινωνική συμπεριφορά του και τις αιτίες της».
11. Ποιες είναι οι σημαντικότερες θεωρητικές σχολές της

- κοινωνιολογίας;**
- 12. Τι υποστηρίζει η σχολή του λειτουργισμού όσον αφορά την κοινωνία;**
 - 13. Να αναφέρετε τους κυριότερους εκπροσώπους της σχολής των συγκρούσεων.**
 - 14. Ποιοι είναι οι εκπρόσωποι της σχολής της συμβολικής αλληλεπίδρασης;**
 - 15. Ποια είναι η χρησιμότητα της κοινωνιολογίας;**
 - 16. Να επισκεφτείτε την ιστοσελίδα του Εθνικού Κέντρου Κοινωνικών Ερευνών (www.ekke.gr) και να καταγράψετε τις έρευνες που πραγματοποιούνται.**

2. ΜΟΡΦΕΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ – ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

- Από την αγροτική κοινωνία στην κοινωνία της πληροφορίας (αγροτικές κοινωνίες, βιομηχανική κοινωνία, μεταβιομηχανική κοινωνία)
- Σύγχρονες κοινωνίες - Στάδια ανάπτυξης
- Βασικά χαρακτηριστικά της ελληνικής κοινωνίας (κλάδοι οικονομικής δραστηριότητας, δημογραφικά στοιχεία, κοινωνικές αξίες)

Εισαγωγή

Τα θέματα που θίγονται σε αυτό το κεφάλαιο αφορούν τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της αγροτικής και της βιομηχανικής κοινωνίας, αλλά και τις διαφορές τους ως προς την «κοινωνική τους οργάνωση», δηλαδή ως προς τον τρόπο με τον οποίο οργανώνονται οι σχέσεις των ατόμων σε οικονομικό, κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο.

Όταν μελετάμε το σύνολο των οικονομικών, των κοινωνικών και των πολιτικών σχέσεων μιας κοινωνίας, αναφερόμαστε στη μακροκοινωνιολογία. Αντίθετα, όταν εστιάζουμε το ενδιαφέρον μας στις σχέσεις των ατόμων στο πλαίσιο μιας κοινωνικής ομάδας όπως η οικογένεια, αναφερόμαστε στη μικροκοινωνιολογία. Η κοινωνική

οργάνωση διαφοροποιείται στο χρόνο (ιστορικά), αλλά και στο χώρο (μεταξύ κοινωνιών) ανάλογα με τις ιδιαίτερες σχέσεις των κοινωνιών με το φυσικό περιβάλλον, την ανάπτυξη της τεχνολογίας, τον πολιτισμό και τις κοινωνικές αξίες.

Επιπλέον, στο κεφάλαιο αυτό εξετάζονται έννοιες όπως αυτή της «ανάπτυξης», της «υπανάπτυξης», της «μητρόπολης» και της «περιφέρειας». Η Ελλάδα, στην παγκόσμια κατάταξη των αναπτυγμένων και των λιγότερο αναπτυγμένων χωρών, κατέχει μια ιδιόμορφη θέση, γιατί παρουσιάζει κάποια χαρακτηριστικά που την κατατάσσουν στις αναπτυγμένες χώρες και κάποια άλλα που την κατατάσσουν στις

αναπτυσσόμενες.

2.1. Από την αγροτική κοινωνία στην κοινωνία της πληροφορίας

Αγροτικές κοινωνίες

Οι αγροτικές κοινωνίες χαρακτηρίζονται από:

- τη μόνιμη εγκατάσταση του αγρότη καλλιεργητή σε έναν τόπο (είτε ως ιδιοκτήτη γης είτε ως εξαρτημένου καλλιεργητή) και**
- τη συστηματική καλλιέργεια του εδάφους, στην οποία στηρίζεται ουσιαστικά η οικονομία μιας κοινωνίας.**

Σύμφωνα με ένα βασικό ταξινομικό σχήμα, οι αγροτικές κοινωνίες συναντώνται κάτω από διαφορετικά κοινωνικά συστήματα. Έτσι έ-

χουμε:

1. Δουλοκτητικές αγροτικές κοινωνίες (όπως στην Αρχαία Ελλάδα, στη Ρώμη, και, κατά τους νεότερους χρόνους στις νότιες πολιτείες των Η.Π.Α. καθώς και στη Λατινική Αμερική), οι οποίες στήριξαν την παραγωγή τους σε ένα ευρύ στρώμα καλλιεργητών που δεν αμείβονταν για την εργασία τους, θεωρούνταν «εργαλεία» και «εξαρτήματα» της γης και ονομάζονταν δούλοι.

2. Φεουδαρχικές αγροτικές κοινωνίες, οι οποίες επέτρεψαν την ανάπτυξη του καπιταλισμού και στις οποίες ο αγρότης καλλιεργητής υπόκειται σε ένα σύστημα ιδιόμορφων δεσμεύσεων με τη γη και τον ιδιοκτήτη της.

Η υποτέλεια αυτή του αγρότη αποτέλεσε τη βάση των φεουδαρχικών κοινωνιών της Δυτικής Ευ-

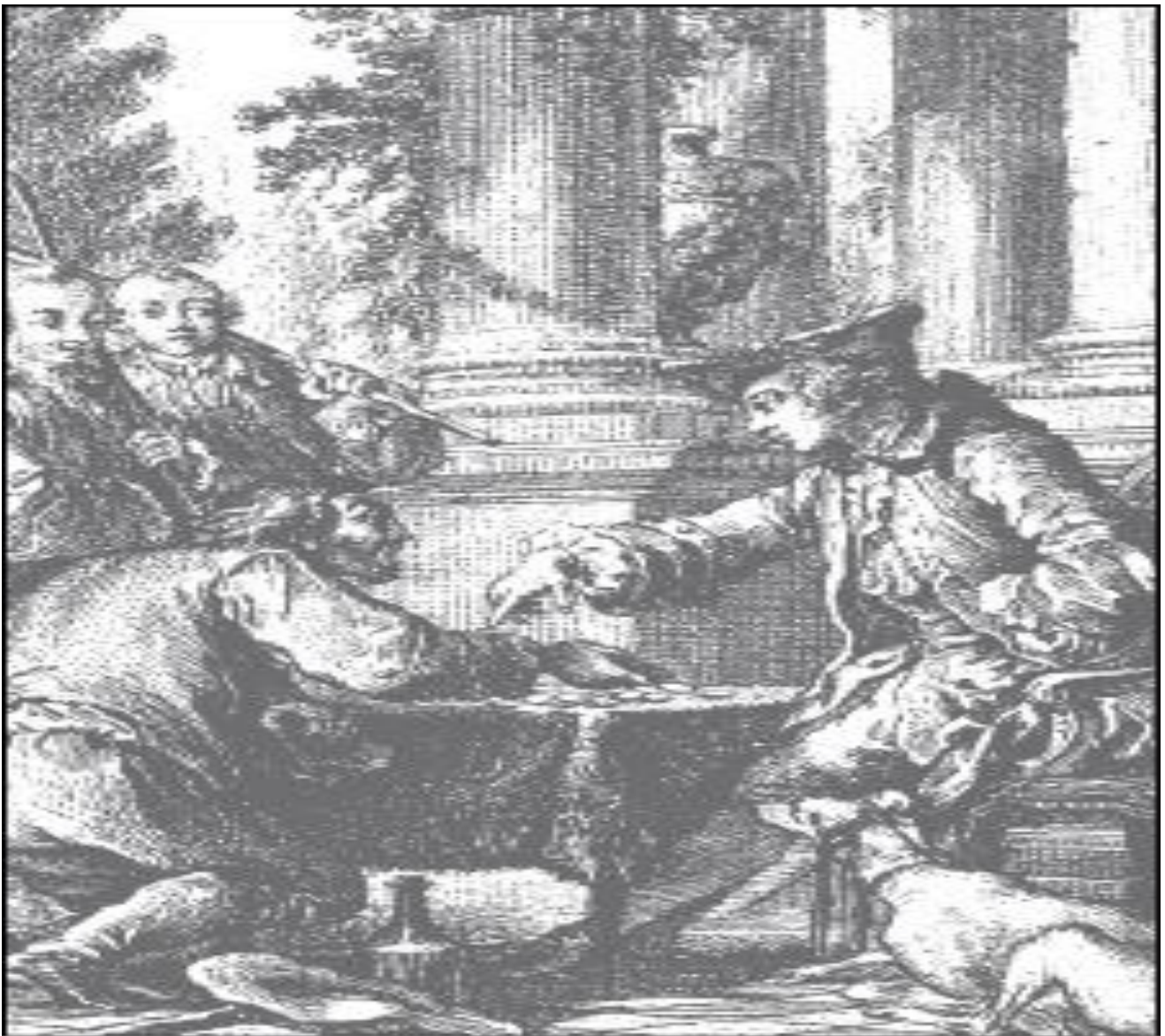
ρώπης (Γαλλία, Γερμανία κτλ.) και εκφράστηκε με την παροχή αφενός άμισθης υποχρεωτικής εργασίας (αγγαρεία) και αφετέρου φόρων (σε είδος, αλλά και σε χρήμα αργότερα) που καθιστούσαν τη ζωή του αγρότη δύσκολη.

Εξαιτίας όλων αυτών των υποχρεώσεων, των επαχθών δεσμεύσεων και των φόρων που έπρεπε να δίνει ο αγρότης στο φεουδάρχη, συχνά ο πρώτος βρισκόταν κάτω από τα όρια της επιβίωσης. Η εξαθλίωση των αγροτικών πληθυσμών και στις δουλοκτητικές και στις φεουδαρχικές κοινωνίες εξηγεί και το μεγάλο αριθμό των πρόωρων θανάτων που χαρακτηρίζουν αυτές τις κοινωνίες. Οι άνθρωποι επομένως, σ' αυτές τις κοινωνίες, είχαν μικρή προσδοκώμενη ζωή, δηλαδή μικρές πιθανότητες να φτάσουν σε

κάποια μεγάλη ηλικία εξαιτίας των επιδημιών και των λιμών που προκαλούνταν από μια κακή σοδειά ή ακόμη εξαιτίας των άθλιων συνθηκών υγιεινής. Εξάλλου στις μικρές πιθανότητες για μεγάλη προσδοκώμενη ζωή οφειλόταν η υψηλή γεννητικότητα την εποχή εκείνη.

Οι αγροτικές κοινωνίες χαρακτηρίστηκαν από πολλούς μελετητές ως «κλειστές και σχετικά αυτάρκειες* οικονομίες». Η ιστορία όμως δείχνει ότι σχεδόν πάντα υπήρχαν αγορές, όπου οι αγρότες πουλούσαν στους κατοίκους της πόλης, στους κληρικούς, στους ανθρώπους των όπλων ή της διοίκησης κάποια προϊόντα από αυτά που παρήγαγαν (το λεγόμενο υπερπροϊόν*). Σε ό,τι αφορά το χαρακτηρισμό «αυτάρκτης» οικονομία, είναι δύσκολο να ισχυριστεί κανείς ότι υπήρχε άνθρωπος

που δε χρειαζόταν, για παράδειγμα λίγο αλάτι, δε χρειαζόταν κρασί (αν κατά τύχη η γη του δεν παρήγαγε τέτοια προϊόντα), δε χρειαζόταν εργαλεία ή όπλα. Είναι επομένως βέβαιο ότι αυτά που χρειαζόταν τα έβρισκε στην αγορά, η οποία, υπό μια ευρεία έννοια, σημαίνει σχέσεις με τους άλλους. Και οι σχέσεις αυτές αναιρούν το χαρακτηρισμό μιας αγροτικής κοινωνίας ως υποτίθεται κλειστής και αυτάρκους οικονομίας.

Εικ.2.2 Ο δουλοπάροικος πληρώνει στο γαιοκτήμονα μίσθωμα για την καλλιέργεια της γης (Φιλοσοφία και κοινωνικές επιστήμες, Εκδοτική Αθηνών, τόμος 22, 1997).

Βιομηχανική κοινωνία

Η μετάβαση στη βιομηχανική κοινωνία δεν ήταν μια απλή υπόθεση. Ήταν μια μακρά διαδικασία, με αφετηρία το 10ο και τον 11ο αιώνα, κατά την οποία συμμετείχαν αγρότες που κατάφεραν να μετασχηματιστούν σε βιοτέχνες της υπαίθρου, οι οποίοι παρήγαγαν για την αγορά. Οι βιοτέχνες αυτοί που ζούσαν στην ύπαιθρο απέκτησαν μεγάλη οικονομική ισχύ και, ενώ κατ' αρχάς συνυπήρχαν με τους φεουδάρχες, αργότερα μπόρεσαν να τους εκτοπίσουν. Αυτές οι πρώτες βιοτεχνίες αποτέλεσαν το πρόπλασμα της μετέπειτα μεγάλης βιομηχανίας.

Γίνεται φανερό ότι στην ύπαιθρο υπήρξαν οι κατάλληλες συνθήκες που έδωσαν την ώθηση για άμεσες παραγωγικές επενδύσεις. Αντίθετα,

στην πόλη οι παραγωγικές δραστηριότητες οργανώνονται μέσα από τις συντεχνίες, οι οποίες ήταν κλειστά συστήματα επαγγελματικών κατηγοριών που δεν επέτρεπαν την είσοδο σε καινούριους επαγγελματίες. Έτσι ο κάτοχος κεφαλαίου (μεγαλέμπορος) που μπορούσε να καλύψει τα έξοδα της βιοτεχνίας (όπως π.χ. την αγορά πρώτων υλών) αναλάμβανε και τη διάθεση του προϊόντος στην αγορά.

Σε μια δεύτερη φάση το παραγωγικό έργο καταμερίστηκε ανάμεσα σε περισσότερα βιοτεχνικά εργαστήρια τα οποία εργάζονταν για τον ίδιο έμπορο, γεγονός που συντέλεσε στη γέννηση της μανιφακτούρας*. Οι έμποροι αυτοί αποτέλεσαν τα πρώτα ψήγματα των αστικών στρωμάτων που άνοιξαν το δρόμο προς τον

καπιταλισμό. Ήταν εύπορες ομάδες που κινούνταν στο πλαίσιο των βιοτεχνικών παραγωγικών μονάδων είτε της πόλης (που σιγά-σιγά αναπτύχθηκε και απελευθερώθηκε από τις συντεχνίες) είτε της υπαίθρου.

Έτσι η βιοτεχνία και αργότερα η βιομηχανία άρχισε να εξαπλώνεται σε μια ύπαιθρο που δεν ήταν πια στο σύνολό της φεουδαρχική, ενώ η αγροτική παραγωγή, στο πλαίσιο του καταμερισμού της εργασίας, μπορούσε να συντηρήσει τους ανθρώπους που ζούσαν στις πόλεις (μη γεωργικό πληθυσμό).

Σύμφωνα με τον Χομπσμπάουμ (E. Hobsbaum), μόλις στη δεκαετία του 1840 το προλεταριάτο (η εργατική τάξη), αυτό το «παιδί της βιομηχανικής επανάστασης», εξαπλώθηκε στην Ευρώπη. Τι σημαίνει ό-

**μως βιομηχανική επανάσταση;
Σημαίνει ότι η βιομηχανική ανάπτυξη του 18ου αιώνα, που έλαβε χώρα στην Αγγλία, οδήγησε σε μια επανάσταση βιομηχανικού τύπου που περιελάμβανε:**

1. Την εκτεταμένη εισαγωγή των μηχανών στη βιοτεχνική παραγωγή και τη δημιουργία των μεγάλων μηχανοκίνητων εργοστασίων.

2. Τη μισθωτή εργασία, γεγονός που σημαίνει ότι ο εργάτης έχει σχέση εξαρτημένης εργασίας από τον εργοδότη.

3. Την παραγωγή μεγάλων ποσοτήτων διάφορων αγαθών και με μειωμένο κόστος.

**4. Τη δημιουργία μιας μεγάλης αγοράς που δεν εξαρτιόταν από την υπάρχουσα ζήτηση αλλά από την ικανότητα παραγωγής αγαθών.
Ένα καλό παράδειγμα αποτελεί η**

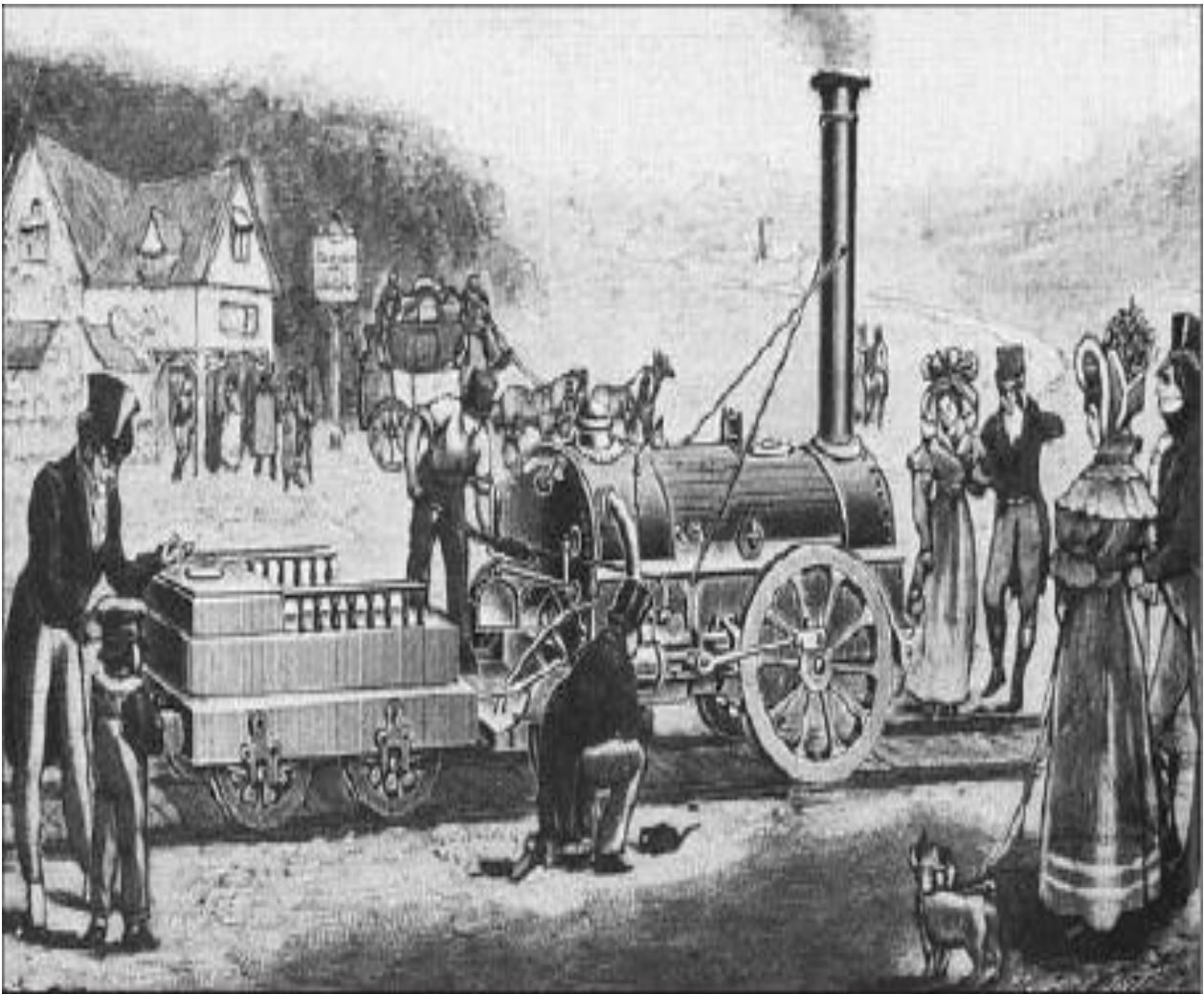
αυτοκινητοβιομηχανία: δεν ήταν η ζήτηση αυτοκινήτων που υπήρχε στη δεκαετία του 1890 που δημιούργησε τη βιομηχανία των σημερινών διαστάσεων, αλλά η ικανότητα παραγωγής φθηνών αυτοκινήτων που δημιούργησε τη σύγχρονη μαζική ζήτηση για τα προϊόντα αυτά (εξαιτίας της εισαγωγής της μηχανής και της οργάνωσης της εργασίας).

Το κύριο χαρακτηριστικό της βιομηχανικής καπιταλιστικής κοινωνίας ήταν ότι μεταμορφωνόταν συνεχώς χάρη στην πρόοδο του βιομηχανικού τομέα.

Η μεταμόρφωση αυτή ωθούσε (και συνεχίζει να ωθεί ως ένα βαθμό και σήμερα) τους ανθρώπους να εγκαταλείπουν την αβέβαιη ζωή της υπαίθρου και να συρρέουν κατά χιλιάδες στα αστικά κέντρα. Το

φαινόμενο αυτό ονομάζεται αστικοποίηση. Από αυτό το γεγονός το άστυ χαρακτηρίστηκε ως το εντυπωσιακότερο σύμβολο του βιομηχανικού κόσμου. Φυσικά αυτά τα αστικά κέντρα δεν είχαν τη συνοχή των πόλεων του 20ού αιώνα, εντούτοις «...οι καμινάδες των εργοστασίων, συχνά παρατεταγμένες κατά μήκος της κοιλάδας ενός ποταμού, οι σιδηροδρομικές διασταυρώσεις, η μονοτονία του τούβλου με το ξεθωριασμένο χρώμα και το πέπλο της αιθάλης που κρεμόταν από πάνω τους, όλα αυτά τους έδιναν κάποια συνοχή...» (E. Hobsbawm, 1996:317).

«..η μεγάλη βιομηχανία δημιούργησε την παγκόσμια αγορά, που την είχε προετοιμάσει η ανακάλυψη της Αμερικής. Η παγκόσμια αγορά έδωσε στο εμπόριο, στη ναυτιλία και στα μέσα συγκοινωνίας της ξηράς μια τεράστια ανάπτυξη η οποία με τη σειρά της επέδρασε στην εξάπλωση της βιομηχανίας. Στο βαθμό που εξαπλώνονταν η βιομηχανία, το εμπόριο, η ναυτιλία και οι σιδηρόδρομοι, στον ίδιο βαθμό αναπτυσσόταν η αστική τάξη, πολλαπλασίαζε τα κεφάλαιά της και ωθούσε στο περιθώριο όλες τις τάξεις που είχε κληροδοτήσει ο Μεσαίωνας. (S. Hall και B. Gieben, 2003:323

Εικ.2.3 Η ανακάλυψη της ατμομηχανής, η ανάπτυξη του σιδηροδρομικού δικτύου και γενικότερα των μεταφορών συνέβαλαν στην περαιτέρω ανάπτυξη της βιομηχανίας (The universal history of the world, Golden Press, New York)..

Εικ.2.1 Η γη στήριξε την οικονομία των αγροτικών κοινωνιών («Η πεδιάδα του Κράου», του Vincent Van Gogh, L'oeuvre completepeinture, Jaschen1990).

Εικ.2.4 «Στοχαστής» (Φωτογραφικό Αρχείο Εθνικού Αρχαιολογικού Μουσείου). Εργάτριες σε υφαντουργείο στις αρχές του 20ού αιώνα (Πανελλήνιο Λεύκωμα Εθνικής Εκατονταετηρίδας, 1821-1921, Αρχείο Βοβολίνης).

«...το εργοστάσιο των μπουλονιών και των δικέφαλων καρφιών έπρεπε να βρίσκεται κατά 'κεί, στη μια γωνιά της οδού Μαρκαντέ, δεν ήξερε καλά πού, κι ακόμα περισσότερο που οι αριθμοί έλειπαν συχνά κατά μήκος των αραιωμένων παλιόσπιτων...ήταν μια οδός όπου δε θα έμενε για όλο το χρυσό του κόσμου, ένας δρόμος πλατύς, βρόμικος, μαύρος από την καρβουνόσκονη των γειτονικών εργοστασίων, με λιθόστρωτα ξεπατωμένα και αυλάκια μέσα στα οποία λίμναζαν νερά. Στις δύο άκρες υπήρχε μια σειρά από υπόστεγα από μεγάλα εργαστήρια τζαμωτά, γκρίζες κατασκευές σαν μισοτελειωμένες, δείχνοντας τα τούβλα τους και τους ξύλινους σκελετούς τους, μια αταξία από ετοι-

μόρροπα κτίσματα κομμένα από ανοίγματα... θυμόταν μόνο ότι το εργοστάσιο ήταν κοντά σε ένα μαγαζί κουρελιών και σιδηρικών, ένα είδος ανοιχτού βόθρου στην επιφάνεια της γης...» (Ε. Ζολά, Η ταβέρνα, 1985: 2 12).

Μεταβιομηχανική κοινωνία

Αυτό που δείχνει τη μετάβαση από τη βιομηχανική στη μεταβιομηχανική κοινωνία είναι η παραγωγή και η αξιοποίηση της πληροφορίας και της γνώσης, οι οποίες με τη σειρά τους προκάλεσαν την αλματώδη ανάπτυξη του τομέα των υπηρεσιών. Οι νέες τεχνολογίες (εξελιγμένοι υπολογιστές, ρομποτική, τηλεπικοινωνιακοί δορυφόροι) είναι τα επιτεύγματα της μεταβιομη-

χανικής κοινωνίας. Σε αυτή την κοινωνία η πληροφορία δείχνει να είναι το «κλειδί» για τη μεγαλύτερη ανάπτυξη, για την αύξηση της παραγωγικότητας και για την ταχύτητα στη λήψη αποφάσεων. Δείχνει όμως να είναι το «κλειδί» και για σημαντικές αλλαγές στον τρόπο διοίκησης αλλά και διαχείρισης των επιχειρήσεων, των οργανισμών κτλ. Γι' αυτό το λόγο η συσσώρευση των πληροφοριών θεωρείται εξίσου σημαντική με τη συσσώρευση του κεφαλαίου, αφού, όσο η γνώση επεκτείνεται, τόσο οι κατέχοντες γίνονται πλουσιότεροι.

Πολλοί μελετητές ισχυρίζονται ότι η μεταβιομηχανική κοινωνία σηματοδοτεί μια φάση στην ιστορία κατά την οποία γίνεται εφικτή η αξιοποίηση της ανθρώπινης ευφυΐας και λογικής κατά τρόπο επιστημο-

νικό και συστηματικό, γεγονός που οδήγησε στην παραγωγή των τεχνολογιών της πληροφορικής και της επικοινωνίας.

Έτσι, θα μπορούσαμε να πούμε ότι, όπως η βιομηχανική κοινωνία οργανώθηκε και λειτούργησε γύρω από τη συσσώρευση του κεφαλαίου, των επενδύσεων και της παραγωγής, κατά έναν ανάλογο τρόπο η λεγόμενη μεταβιομηχανική κοινωνία οργανώθηκε και λειτούργησε γύρω από τον τομέα της γνώσης. Φυσικά καμιά οικονομική διαδικασία και κανενός είδους παραγωγή δεν είναι εφικτές χωρίς ένα ελάχιστο επίπεδο τεχνογνωσίας. Στη μεταβιομηχανική κοινωνία όμως και εξαιτίας της επιστημονικής ανάπτυξης η γνώση έγινε το σταυροδρόμι για την οργάνωση του συνόλου σχεδόν των οικονομικών

και των κοινωνικών σχέσεων.
«Ενώ η βιομηχανική κοινωνία εστίαζε στο εργοστάσιο ως κύρια πηγή προϊόντων, η μεταβιομηχανική κοινωνία εστιάζει στο πανεπιστήμιο ως κύρια πηγή θεωρητικής γνώσης» (E. Etzioni Halevy, 1999:49). Έτσι, παρατηρείται ότι η ανάπτυξη της γνώσης και της βιομηχανίας της πληροφορίας σηματοδοτεί τη σύγχρονη κοινωνία.

Είναι φανερό από τις μελέτες που αφορούν τα πρώτα βήματα της βιομηχανικής επανάστασης ότι η βιομηχανική κοινωνία χαρακτηρίζεται από τη σύγκρουση εργοδοτών και εργαζομένων. Η σύγκρουση αυτή, που οδήγησε στην ανάπτυξη του συνδικαλιστικού κινήματος (με τη διατύπωση αιτημάτων που αφορούν το ύψος των ημερομισθίων, την ασφάλεια των εργαζο-

μένων, αλλά και τις συνθήκες εργασίας), συνεχίζεται. Βέβαια το πλαίσιο των διεκδικήσεων έχει αλλάξει (π.χ. αλλαγές που επήλθαν στο εργασιακό περιβάλλον λόγω των τεχνολογικών εξελίξεων), όμως και στη μεταβιομηχανική κοινωνία μπορούμε να μιλάμε για συγκρούσεις εργοδοτών και εργαζομένων. Επιπλέον, πρέπει να επισημανθεί ότι στη μεταβιομηχανική κοινωνία πολλαπλασιάστηκαν οι «φωνές» και οι διεκδικήσεις διάφορων κοινωνικών ομάδων ή μειονοτήτων (όπως π.χ. των γυναικών, των μεταναστών κ.ά.), οι οποίες οδήγησαν στην αναγνώριση συγκεκριμένων πολιτικών και κοινωνικών δικαιωμάτων των ομάδων αυτών.

Εικ.2.5 Η έρευνα αποτελεί σημείο αιχμής της μεταβιομηχανικής κοινωνίας (Ευρωπαϊκή Επιτροπή, Προς την Ευρώπη της γνώσης: Η Ευρωπαϊκή Ένωση και η κοινωνία της πληροφορίας, 2002).

2.2. Σύγχρονες κοινωνίες

Στις κοινωνικές επιστήμες ο όρος «σύγχρονη κοινωνία» είναι συχνά συνώνυμος με αυτόν της «αναπτυγμένης κοινωνίας», που σημαίνει εξελιγμένη τεχνολογία στον τομέα της οικονομίας, ύπαρξη κράτους και γραφειοκρατίας στον πολιτικό τομέα και υψηλός καταμερισμός εργασίας στον κοινωνικό τομέα.

Όταν αναφερόμαστε στις λιγότερο αναπτυγμένες χώρες, συνήθως εννοούμε αυτές στις οποίες επικρατούν προβληματικές καταστάσεις, όπως φτώχεια, παιδική θνησιμότητα, ανύπαρκτες συνθήκες υγειονομικής περίθαλψης, πολύ χαμηλό κατά κεφαλήν εισόδημα, εκτεταμένος αναλφαβητισμός κ.ά. Στις περισσότερες περιπτώσεις οι

χώρες αυτές αποτέλεσαν κατά το παρελθόν αντικείμενο αποικιοκρατικής εκμετάλλευσης, ενώ οι παρούσες οικονομικές, κοινωνικές και πολιτικές συνθήκες των χωρών αυτών (π.χ. δικτατορικά καθεστώτα) είναι παράγωγα της εκμετάλλευσης αυτής.

2.2.1 Τα στάδια ανάπτυξης των σύγχρονων κοινωνιών

Από το 17ο αιώνα μέχρι τις αρχές του 20ού αιώνα οι δυτικές κοινωνίες δημιούργησαν αποικίες σε πολλές περιοχές του κόσμου (Αφρική, Ασία, Λατινική Αμερική). Σήμερα βέβαια όλες σχεδόν οι αποικιοκρατούμενες χώρες έχουν αποκτήσει την ανεξαρτησία τους. Ωστόσο η αποικιοκρατία διαμόρφωσε την οικονομική, την κοινωνική και την πολιτική πραγματικό-

τητα πολλών χωρών και στάθηκε η αφορμή, μεταξύ άλλων, για τη διάκρισή τους σε χώρες του Πρώτου, του Δεύτερου και του Τρίτου Κόσμου.

Οι χώρες του λεγόμενου Πρώτου Κόσμου χαρακτηρίζονται από την ελεύθερη οικονομία, την εκβιομηχάνιση, αλλά και το μικρό ποσοστό απασχολούμενων στη γεωργία. Πρόκειται για τα κράτη της Δ. Ευρώπης, για τις Η.Π.Α., την Ιαπωνία κ.ά.

Ως χώρες του λεγόμενου Δεύτερου Κόσμου προσδιορίζονταν μέχρι πρόσφατα οι πρώην σοσιαλιστικές χώρες (όπως π.χ. η Ε.Σ.Σ.Δ.) που είχαν κεντρικά σχεδιασμένη και κρατικά ελεγχόμενη οικονομία.

Οι χώρες του λεγόμενου Τρίτου Κόσμου είναι αυτές στις οποίες η πλειονότητα του πληθυσμού

ασχολείται με την καλλιέργεια της γης, ενώ η οικονομία τους είναι είτε κεντρικά σχεδιασμένη είτε ελεύθερη.

Πολλοί κοινωνικοί επιστήμονες έχουν επισημάνει το γεγονός ότι οι αναπτυσσόμενες χώρες (ή οι χώρες του Τρίτου Κόσμου) δεν αποτελούν ένα ενιαίο σύνολο. Οι χώρες της Λατινικής Αμερικής διαφοροποιούνται από αυτές της Ασίας και της Αφρικής. Επομένως μια θεωρία που να περιλαμβάνει όλες τις περιπτώσεις δεν μπορεί παρά να είναι προβληματική. Για το λόγο αυτό η κοινωνιολογία εξετάζει τις μεταβαλλόμενες, σε παγκόσμια κλίμακα, σχέσεις μεταξύ χωρών που κατέχουν διαφορετικές θέσεις στην παγκόσμια οικονομία. Έτσι, έχουν διατυπωθεί πολλές θεωρίες οι οποίες προσπαθούν να εξηγήσουν

γιατί οι λιγότερο αναπτυγμένες χώρες βρίσκονται σε χαμηλό επίπεδο οικονομικής ανάπτυξης (φτώχεια, πείνα κτλ.). Πάντως αυτό που καθόρισε τη διάκριση των κοινωνιών σε «αναπτυγμένες» και «υπανάπτυκτες» είναι η σύγκλιση ή η απόκλισή τους από τις αξίες και τα οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά πρότυπα των χωρών του Πρώτου Κόσμου.

Ωστόσο το περιεχόμενο της έννοιας «ανάπτυξη» ποικίλλει. Άλλοτε γίνεται αναφορά σε στόχους όπως είναι η ικανοποίηση βασικών αναγκών του πληθυσμού, η διατροφή, η στέγαση, η ιατρική περίθαλψη, η μόρφωση και άλλοτε η ανάπτυξη περιλαμβάνει την παραχώρηση ανθρωπίνων δικαιωμάτων, την πολιτική συμμετοχή, την προστασία του περιβάλλοντος

(χωρίς όμως να διευκρινίζεται πώς μπορούν να επιτευχθούν οι στόχοι αυτοί). Οι θεωρίες αυτές, που ονομάζονται θεωρίες του εκσυγχρονισμού, αναφέρουν ότι η επίσημη εκπαίδευση έχει μια αιτιώδη σχέση με την οικονομική ανάπτυξη. Οι υποστηρικτές των θεωριών αυτών δηλαδή διατείνονται ότι η ποιότητα της εκπαίδευσης και των ανθρώπινων πόρων και ο προσανατολισμός σε δυτικές αξίες μπορούν να συμβάλουν στην οικονομική ανάπτυξη.

Άλλοτε πάλι η ανάπτυξη των κοινωνιών ταυτίζεται με την ενσωμάτωσή τους στη διεθνή αγορά και τον παγκόσμιο καπιταλισμό. Οι θεμελιωτές της άποψης αυτής, που έγινε γνωστή ως θεωρία της εξάρτησης, υποστηρίζουν ότι η ανάπτυξη του καπιταλιστικού

δυτικού κόσμου και η υπανάπτυξη του Τρίτου Κόσμου πρέπει να εξετάζονται από κοινού. Με άλλα λόγια, οι χώρες του Τρίτου Κόσμου δεν μπόρεσαν να αναπτυχθούν αυτόνομα, επειδή προσδέθηκαν στο άρμα του καπιταλισμού με σχέση εξάρτησης. Έτσι, οι δυτικές χώρες εξελίχθηκαν σε καπιταλιστικές δυνάμεις όχι μόνο μέσα από την ιδιοποίηση της υπεραξίας των δικών τους εργατών, αλλά και μέσα από την ιδιοποίηση και εκμετάλλευση των πλουτοπαραγωγικών πηγών και των φθηνών εργατικών χεριών των χωρών του Τρίτου Κόσμου. Με αυτό τον τρόπο έχει δημιουργηθεί ένα σύστημα στο οποίο οι αναπτυγμένες χώρες (Η.Π.Α, Ιαπωνία) λειτουργούν ως μια παγκόσμια καπιταλιστική τάξη (η οποία αναφέρεται ως «μητρό-

πολη», «κέντρο» ή «πυρήνας»), ενώ οι λιγότερο αναπτυγμένες χώρες (οι οποίες αναφέρονται ως «περιφέρεια») παίζουν το ρόλο της εργατικής τάξης που υφίσταται την εκμετάλλευση σε διεθνές επίπεδο.¹

Ωστόσο, παρά την οικονομική αλληλεξάρτηση των χωρών, οι ανισότητες μεγεθύνονται και δεν υπάρχει ένδειξη προς το παρόν ότι θα πάψουν να υφίστανται τα αντικρουόμενα συμφέροντα των κρατών. Ο περιορισμός των ανισοτήτων ανάμεσα στις χώρες αποτελεί

¹ Οι αναπτυγμένες χώρες αναφέρονται συχνά και ως «Βορράς», ενώ οι αναπτυσσόμενες ως «Νότος», αν και δεν υπάρχει απόλυτη συσχέτιση μεταξύ γεωγραφικής περιοχής και ανάπτυξης.

**μια πρόκληση για την παγκόσμια
κοινωνία.**

**Οι αποικίες:
πηγή ανάπτυξης της Δύσης**

**Εικ.2.6 «Η ανέγερση του Ανακτόρου του Κορτές» του Ντ. Ριβιέρα.
Τοιχογραφία στο πρώην ανάκτορο**

**του Κορτές, σήμερα Μουσείο
Quaunahuac. (Andrea Kettenmann,
Ριβιέρα, Taschen / Γνώση, 2005)**

**Εικ.2.6β Πίνακας Μ. Γεο, 1931,
Μουσείο Αφρικανικών Τεχνών,
Παρίσι (Μ. Casta & Ρ. Guizard,
Histoire Geographie Education
Civique, 4e Editions Magnard, 2004).**

**Εικ.2.7 Αμπελώνας και οινοποιείο
της εταιρείας Achaia Clauss
περιοχής Πατρών (Φωτογραφικό
Αρχείο Συνδέσμου Ελληνικών
Βιομηχανιών)**

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Εισαγωγή στην κοινωνιολογία.....5

Εισαγωγή.....	6
1.1 Η γέννηση της κοινωνιο- λογίας.....	6
1.1.1 Αντικείμενο της κοινωνιολο- γίας.....	11
1.2. Κοινωνιολογική θεώρηση.....	19
1.2.1 Ένα παράδειγμα εφαρμογής της «κοινωνιολογικής φαντα- σίας».....	20
1.2.2 Οι θεμελιωτές της κοινωνιο- λογίας.....	30
1.2.3 Κοινωνιολογικές σχολές.....	55
1.3 Η διεπιστημονική προσέγγι- ση.....	73
1.4. Η χρησιμότητα της κοινωνιολο- γίας.....	80
1.5. Η κοινωνιολογία στην Ελλάδα	

-δα.....85

2. Μορφές κοινωνικής οργάνωσης-Ελληνική κοινωνία.....97

Εισαγωγή.....98

2.1.Από την αγροτική κοινωνία στη κοινωνία της πληροφορίας.....100

2.2.Σύγχρονες κοινωνίες.....123

2.2.1.Τα στάδια ανάπτυξης των σύγχρονων κοινωνιών.....124

Με απόφαση της Ελληνικής Κυβέρνησης τα διδακτικά βιβλία του Δημοτικού, του Γυμνασίου και του Λυκείου τυπώνονται από τον Οργανισμό Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων και διανέμονται δωρεάν στα Δημόσια Σχολεία. Τα βιβλία μπορεί να διατίθενται προς πώληση, όταν φέρουν βιβλιόσημο προς απόδειξη της γνησιότητάς τους. Κάθε αντίτυπο που διατίθεται προς πώληση και δε φέρει βιβλιόσημο, θεωρείται κλεψίτυπο και ο παραβάτης διώκεται σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 7, του Νόμου 1129 της 15/21 Μαρτίου 1946 (ΦΕΚ 1946, 108, Α΄).

**Απαγορεύεται η αναπαραγωγή
οποιοδήποτε τμήματος αυτού του
βιβλίου, που καλύπτεται από
δικαιώματα (copyright), ή η χρήση
του σε οποιαδήποτε μορφή, χωρίς
τη γραπτή άδεια του Παιδαγωγικού
Ινστιτούτο**